

Catalunya Cristiana

[/catalunyacristiana](#)

[catalunya_cristiana](#)

www.catalunyacristiana.cat

[@catcristiana](#)

[catalunya cristiana](#)

Entrevista al cardenal
Joan Josep Omella
amb motiu de la
solemnitat
de la Mare de Déu
de la Mercè
i de l'inici
del nou curs
pastoral

P 8-12

**«En comunió
podem
fer una tasca
evangelitzadora
més completa»**

Agustí Codinach

SUMARI

24 SETEMBRE 2023

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Educació i família	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	40
Cultura	42
Agenda	46
Des del carrer	47

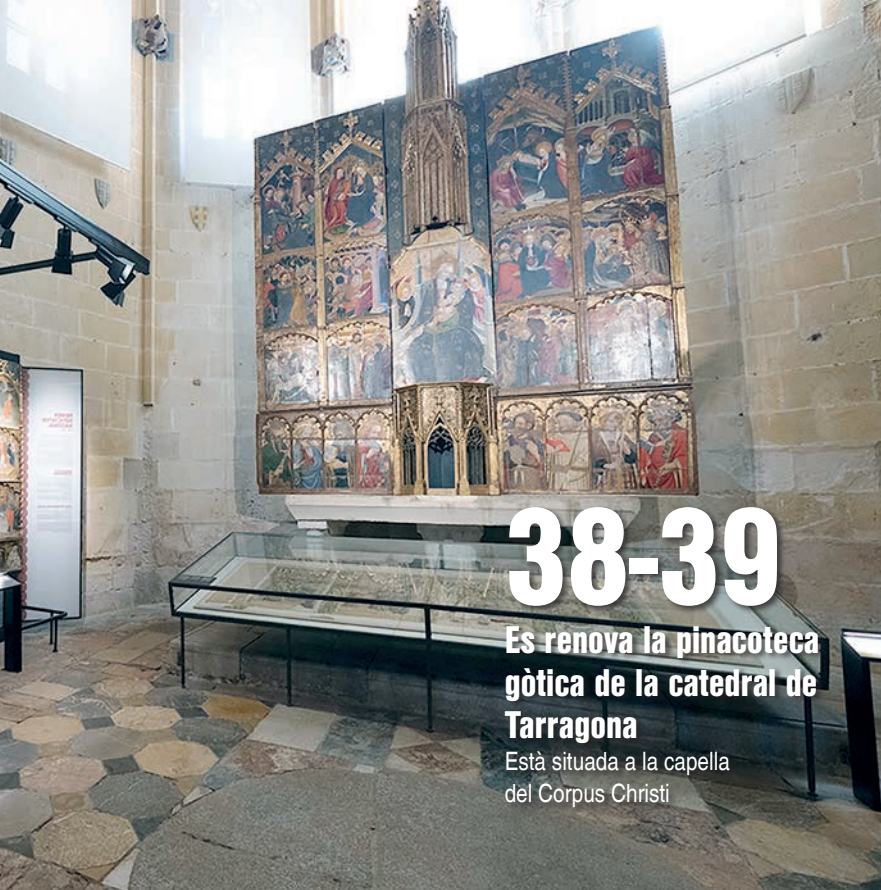

47

Cardenal Cristóbal López

“La pregària fa que el nostre cor estigui més ben preparat per passar de la solidaritat afectiva a una d'efectiva”

38-39

Es renova la pinacoteca gòtica de la catedral de Tarragona

Està situada a la capella del Corpus Christi

36-37

Neix el Club Nous Amics

És completament gratuït, i oferirà avantatges i promocions exclusives arreu del territori

20

Un any més la Comunitat de Sant'Egidio reviu l'esperit d'Assís

Berlín acull la Trobada Internacional per la Pau

© Noun project

EDITORIAL

Emigrar com a elecció

En un món ideal la gent no hauria de deixar casa seva, la seva gent, els seus orígens per manca d'oportunitats. D'aquí el lema d'enguany de la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat: «Lliures d'escollir si migrar o quedar-se.» Emigrar hauria de ser una elecció i no una obligació.

D'ençà dels orígens de la humanitat, les migracions han estat una constant. A les guerres, la fam, la repressió i la violència s'hi sumen les causes del canvi climàtic. No ens resulta difícil d'imaginar que fins i tot nosaltres, els privilegiats del primer món, d'aquí a uns anys haurem de marxar de casa cap a zones més fresques i fèrtils.

Però les migracions forçoses tenen causes i conseqüències que hauríem de pal·liar. Les causes ja les hem esmentat: guerres, fam, canvi climàtic... Les conseqüències són en bona part a les nostres mans: oferir acollida i oportunitats de futur a les persones que truquen a la nostra porta buscant una via per tirar endavant elles i les seves famílies. L'acollida i l'hospitalitat a l'estranger és un dels imperatius evangèlics: «Era foraster i em vaucollir.»

Els cristians no podem quedar-nos de braços plegats veient com la gent s'enfonsa al Mediterrani o mor d'inanició al nord de l'Àfrica. Tampoc com malviuen pels nostres carrers tantes persones arribades d'altres països. Calen més comunitats d'acollida. Ens ho recorda el cardenal Omella en l'entrevista que publiquem aquesta setmana i en la seva carta dominical, titulada *Mare de Déu de la Mercè, consol dels migrants*: «Hauria de ser una preocupació pastoral compartida i prioritària facilitar unes bones condicions de vida a aquelles persones que han arribat forçades a casa nostra i que intenten refer la seva vida. (...) tota la comunitat hauria d'estar disposada a acollir, protegir, promoure i integrar tothom, sense deixar fora ningú.»

Amb aquest número encetem el 45è aniversari de la història de *Catalunya Cristiana*. Un bon moment per agrair-vos la vostra confiança i fidelitat, i per oferir-vos un nou disseny més actual i modern del setmanari. Esperem que us agradi

FES-TE MEMBRE

del Club Nous Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel!

Comença a formar part d'una comunitat oberta a tothom per compartir interessos religiosos i culturals

Completament gratuït

Ja pots visitar la nostra nova web nousamics.cat per començar a gaudir de tots els descomptes exclusius, entrades i promocions que oferim arreu del territori

La setmana en tuits

ELOI ARAN
@ELOI_ARAN

14/09/2023

Arquitecte i teòleg

Per a mi, La Pietat del cementiri del Col·legi Claver d'en Cinto sempre serà una fita visual, paisatgística i espiritual per l'ànima. Merci, Cinto! ACS, mirant amunt, com aquest Crist sostingut per la Mare de Déu

ANNA RAMIS ASSENS
@ANNARAMISASSENS

14/09/2023

Pedagoga

Eliminar les pantalles del trajecte en cotxe és un dels reptes de les famílies conscients dels mals usos de dispositius digitals. Escoltar en família Podcasts pot ser una molt bona alternativa!

MARÍA-PAZ LÓPEZ
@LOPEZ_MARIAPAZ

14/09/2023

Corresponsal de

«La Vanguardia» a Berlín

Abans d'emprendre viatge a la Xina dins de la missió per la pau a Ucraïna que li va encarregar el papa Francesc, Matteo Zuppi ha estat a Berlín a la trobada interreligiosa de Sant'Egidio. El cardenal insisteix que es tracta de missió, no de mediació

BISBE JUAN CARLOS ELIZALDE
@OBISPODEVITORIA

13/09/2023

Bisbe de Vitòria

El Marroc i Líbia estan patint les conseqüències de dues catàstrofes naturals. És en aquests moments quan la humanitat sencera pot treure el millor de si mateixa ajudant-los com una gran família. Preguem i treballem per un món amb millors condicions de vida per a tothom

LA SETMANA

Escoltat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El 19è aniversari d'Agustí Cortés com a bisbe de Sant Feliu de Llobregat va ser present, el 12 de setembre, en la nostra programació. Coincidint amb la commemoració i dins els nomenaments diocesans, la qui ha estat aquests últims 9 anys delegada de Mitjans de Comunicació d'aquest bisbat, Amparo Gómez, i el qui acaba de ser nomenat successor seu, el nostre company Gerard Carrión, presentador dels espais *Tot sardana* i *Sons de la terra*, van explicar les seves sensacions en una entrevista al programa *Sense distància*.

Amparo Gómez va destacar, dels

seus 16 anys a la Delegació, «el fet d'haver après molt» i d'haver-se «sentit part viva i constructora d'aquest cos eclesial ple de relacions i riqueses». La periodista valenciana, del Moviment dels Focolars, va anunciar que obre nova etapa «en una comunitat de Martil (Marroc), opció més essencial, de testimoni i de l'evangeli viscut». I Gerard Carrión va qualificar el seu nomenament de gran oportunitat de viure la comunió eclesial. «És un repte molt important que afronto amb molta il·lusió i alhora amb respecte», va dir.

Zoom MACIÀ GRAU

L'Escolania de Montserrat ha iniciat el curs 2023-2024 amb una novetat històrica: la creació de la Schola Cantorum, un cor de cambra mixt que per primera vegada compta amb veus femenines. Format per 29 nois i noies, comença el seu servei regular el cap de setmana del 23 i 24 de setembre, tot i que ja es va estrenar a la basílica l'11 de setembre, durant l'acte de vestició dels escolans tradicionals i dels nous escolans i escolanes del cor de cambra. Està previst que el nou cor canti la *Salve Regina* i el *Virolai* a la missa conventual un cop al mes, i també a l'ofici de vespres d'aquell dissabte.

L'efemèride

27 de setembre del 1970:

El papa Pau VI declara santa Teresa de Jesús doctora de l'Església, la primera dona en ser reconeguda com a tal.

Contrapunt

La llengua, element d'integració

**MONTSERRAT
CREUS**
Filòloga

Per a tots els migrants aprendre la llengua del país d'acollida hauria de ser fonamental

Amb l'inici del nou curs escolar, les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya també comencen les activitats formatives en diferents àmbits com, per exemple, els cursos de llengua catalana i castellana, els tallers d'acollida lingüística i cultural, els seminaris sobre la millora de les capacitats i habilitats personals..., per tal que les persones novingudes puguin aprendre l'idioma i les pautes culturals de la societat d'acollida i per potenciar el coneixement de la nostra cultura i del nostre entorn, en un context de relació i convivència entre diferents cultures, i ajudar a millorar així la seva convivència i participació en la nostra societat.

Quan anem de vacances a un altre país, sabem de la importància de tenir un mínim coneixement de la llengua del lloc on viatgem, procurem aprendre un vocabulari bàsic que ens faci almenys saber preguntar per algun lloc si anem perduts. Si passant uns dies fora ja ens adonem de com n'és d'important aprendre la llengua del lloc d'acollida, imaginem-nos com de vital és això per a les persones que venen al nostre país per quedar-s'hi durant una bona temporada perquè no tenen cap altra sortida. Han de fer un sobreesforç, cercar motivacions per tal d'obrir-se i no tancar-se en el seu món.

La llengua és un bon element de cohesió, d'inclusió, d'integració a la

comunitat. Per a tots els migrants aprendre la llengua del país d'acollida hauria de ser fonamental, els ajudaria a l'hora de realitzar les rutines de cada dia, activitats que permeten socialitzar. A més, saber més d'un idioma augmenta les oportunitats laborals i fa que es pugui estendre la seva xarxa d'ajuda amb altres persones que estiguin en la mateixa situació.

Cal, doncs, que els novinguts vegin la necessitat de formar part d'un grup, de fer algun curs, i alhora que se sentin acollits, escoltats i estimats. Cal que ens hi apropem, que creem vincles d'unió i relacions de confiança i coneixença. Serà bo per a ells, per a nosaltres i per a tothom.

La sal de la terra

«Propter nostram salutem»

**PAU M.
DURAN**
Estudiant

En un dels versos de la manifestació de fe del credo constantiniana de Nicea trobem una de les millors descripcions del que suposa la meditació i l'espiritualitat per a l'ésser humà: *propter nostram salutem* (per la nostra salvació). En llatí el mot *salus* pot referir-se tant a la salut corporal com a la salvació, la veritable salut espiritual, i això no és un mer fet casual.

Meditar comporta un creixement espiritual que permet enfortir la nostra consciència per afrontar una realitat sovint poc esperançadora. Avui dia aquella persona que medita suposa un desafiament directe a aquesta societat

de consum còmodament sustentada per la immediatesa, que defuig qualsevol element que no comporti un resultat instantani i tangible. Aquell que se sent atret per l'espiritualitat i vol dur-la a terme amb la meditació sovint és vist com un element estrany per aquest *mos irrationalis* que se'ns imposa.

L'acció meditativa és un camí segur, la llargada del qual varia depenent de la persona, a seguir per obtenir benestar amb un mateix i amb el fet transcendent i perpetu. Un procés reflexiu de reconeixement personal en relació amb l'Altíssim i les seves obres que ens permet afermar el nostre vincle amb la divinitat tot desxifrant els missatges que Déu amaga rere cadascuna de les coses que ens succeeixen per fer-nos aprendre i créixer.

Aquest procés pot semblar complex i costós, mostrant-se només accessi-

ble a algunes persones amb qualitats extraordinàries, però realment no és així. En les nostres activitats diàries s'amaga una espiritualitat quotidiana que pot ser una gran eina per a la meditació. Iniciar-se en la meditació és relativament senzill, només cal constància i voluntat.

Ara que retornem a la rutina i els dies s'escurcen donant pas a la tardor, vull acabar aquest breu escrit convidant tots aquells que el llegeixen a fer un esforç per endinsar-se en la virtut de la pràctica meditativa, per arribar a copsar i viure en plenitud la joia de la vida sana.

En les nostres activitats diàries s'amaga una espiritualitat quotidiana

**JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Cardenal arquebisbe de Barcelona

Mare de Déu de la Mercè, consol dels migrants

El darrer diumenge de setembre l'Església dedica una Jornada a sensibilitzar-nos, reflexionar i pregar per tots els migrants i refugiats que, en la majoria dels casos, es veuen obligats a deixar la seva terra. Sovint ens arriben notícies tràgiques sobre la mort de persones a les fronteres i a les rutes insegures cap als països rics.

Avui, doncs, diumenge 24 de setembre s'escau la 109 Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat. Aquesta data coincideix amb la festa de la patrona de la nostra ciutat i de la Província Eclesiàstica de Barcelona, la Mare de Déu de la Mercè, alliberadora de captius. Avui, fent nostra la mirada i la sensibilitat de la nostra patrona, fem que aquells que arribin a la nostra arxidiòcesi, forçats o amb el desig d'una vida millor, trobin en nosaltres la veu, els braços i la mirada d'una mare protectora i l'acolliment que ara necessiten. Per un moment podem imaginar què passaria si nosaltres fóssim en el seu lloc.

El missatge que el Sant Pare ens adreça per a aquesta Jornada gira entorn de la llibertat que hauria de caracteritzar sempre la decisió de deixar la pròpia terra, una decisió que quan és forçada esdevé una experiència traumàtica i dolorosa. Sabem que revertir aquesta situació és una tasca molt complexa que correspon, en primer lloc, als governants, els dels països d'origen d'aquesta migració i també als dels països que la reben, com el nostre. Lamentablement, els interessos econòmics passen, de vegades, pel damunt de les persones i contribueixen a la seva misèria.

La comunitat internacional hauria de promoure la pau, l'estabilitat política i el creixement econòmic

dels països pobres que són focus de migració irregular. Nosaltres, com a comunitat cristiana, també tenim una responsabilitat en aquesta dolorosa situació. Hauria de ser una preocupació pastoral compartida i prioritària facilitar unes bones condicions de vida a aquelles persones que han arribat forçades a casa nostra i que intenten refer la seva vida. No és només la tasca de Càritas Diocesana de Barcelona, del Secretariat de Pastoral amb els Migrants o d'altres entitats d'Església, que fan bona feina amb les seves limitades possibilitats, sinó que tota la comunitat hauria d'estar disposada a acollir, protegir, promoure i integrar tothom, sense deixar fora ningú. Aquest és un gran repte per a l'Església i també per a la societat.

El camí sinodal que ens proposa el Papa ens porta a dirigir la mirada cap a les persones vulnerables, entre elles moltes persones migrants o refugiades, els «companys de viatge especials que hem d'estimar». Preguem intensament per tal que ningú hagi d'abandonar casa seva per raó de la guerra, de la fam o d'unes condicions indignes de vida.

Benvolguts germans i germanes, que la Mare de Déu de la Mercè ens ajudi a edificar un món més humà i fratern. Que ella, l'alliberadora de captius, ens obri els ulls i els cors perquè sapiguem acollir aquells que arriben a casa nostra buscant una oportunitat.

Felicitem totes les Mercès i els pares mercedaris per la seva labor pastoral a la nostra diòcesi, especialment per l'atenció que dediquen als presos.

Bona festa de la Mare de Déu de la Mercè a tots!

Cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola

«HEM DE FER DE TOTA LA DIÒCESI UN ÀMBIT DE CULTURA VOCACIONAL»

IGNASI MIRANDA I CARME MUNTÉ

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Aquesta és la vuitena solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè que el cardenal Joan Josep Omella viu com a arquebisbe de Barcelona. Amb la celebració de la patrona de la ciutat, de l'arquebisbat i de la província eclesiàstica, arrenca un nou curs amb reptes circumstancials, com la configuració del nou mapa pastoral, i d'altres de sempre vigents, com la necessitat de crear una cultura vocacional. El cardenal Omella és arquebisbe de Barcelona, president de la Conferència Episcopal Espanyola i president de la Fundació Missatge Humà i Cristià, propietària de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*.

Amb la celebració de la Mare de Déu de la Mercè comencem un nou curs. Com afronta aquest novè any com a arquebisbe de Barcelona?

Sempre hem de començar un nou curs amb il·lusió i esperança. Tenim molts reptes davant nostre que ens esperonen a continuar treballant. En aquest sentit, el Pla Pastoral ens anima a l'anunci explícit de Jesucrist, la sinodalitat, la fraternitat... Veig que els capellans, els agents de pastoral, els laics, els matrimonis, s'estan comproment cada vegada més, cosa que m'omple d'esperança i d'il·lusió. Per això confio aquest nou curs a les mans de la Mare de Déu de la Mercè, la nostra patrona, perquè ens ajudi a fer una bona feina.

La festa major serà presidida pel nou alcalde, Jaume Collboni, que participarà a la missa de la Mercè. Quina valoració en fa?

La devoció a la Mare de Déu de la Mercè creix cada dia, gràcies en bona part als religiosos mercedaris que se n'ocupen pastoralment. Els fidels posen en mans de la Mare de Déu les coses que els preocupen, les alegries i les tristeses, els seus pro-

jectes. El dia de la Mercè els barcelonins es bolquen amb la Mare de Déu, també l'Ajuntament com a representant de tota la ciutat. Jaume Collboni ha vingut cada any com a regidor i tinent d'alcalde, i ara ho farà com a alcalde. Li agraeixo molt que vingui en representació de tota la ciutat. Aquesta presència és bona.

La diòcesi de Barcelona es prepara per al congrés Inspira, els dies 17 i 18 de novembre. Quin és l'objectiu i missió? Com veu l'acció evangelitzadora a la diòcesi?

Sempre diem que Europa i de manera més significativa en el nostre entorn immediat, Barcelona, és un món molt secularitzat, on la presència de Déu no és tan evident i trobem molta indiferència. Les famílies no poden o no saben transmetre la fe fàcilment, ni tampoc les escoles o la universitat. Es va perdre la formació religiosa, que són les arrels de la nostra fe i de la nostra història. Aquesta secularització ens és una interpel·lació als creients, perquè ens convida a proclamar i presentar amb joia, esperança i comunió aquest tresor que és el missatge de Jesús. El congrés

El cardenal Omella
al claustre
de la catedral
de Barcelona.

**“ Els capellans,
els agents de
pastoral, els laics,
els matrimonis,
s'estan compromentent
cada vegada més,
cosa que m'omple
d'esperança i
d'il·lusió”**

va en aquesta direcció: com donar entusiasme als creients per tal de ser apòstols i missioners, i portar aquest missatge al món d'avui.

L'arquebisbat de Barcelona ha posat en marxa un nou mapa pastoral amb l'aplicació de les unitats pastorals i la col·laboració activa dels laics amb els ministres ordenats. Com avança?

És una reestructuració de servei a la gent. Veient que avui dia hi ha menys preveres per fer el servei, volem reestructurar l'àmbit parroquial en Unitats Pastorals, amb una parròquia de referència i les altres com a llocs de culte. És una bona reestructuració que s'està fent arreu del món i que hem de mirar en positiu. No tanquem cap parròquia, el que fem és crear una comunió entre les parròquies perquè s'ajudin les unes a les altres. Ho estem aplicant a poc a poc. Hi ha unitats pastorals que ja funcionen així de forma experimental durant tres anys. Un cop consolidades, en farem el decret de nomenament.

Els Seminaris han vist minvada l'entrada de noves vocacions aquest curs. Què cal fer per revertir aquest buidament vocacional? Què falta en la transmissió de la fe i en les famílies i comunitats perquè hi hagi més vocacions?

Ha minvat el Seminari, com també minven les escoles. La minva demogràfica és un problema social i, per això, tenim el repte d'ajudar les famílies perquè puguin tenir fills i cuidar-los. Dit això, hem fet una reunió amb els capellans que tenen aquesta preocupació per veure què podem fer per incentivar la proposta vocacional entre els joves. El primer que hem de fer és que totes les parròquies, les famílies i els cristians en general preguin al Senyor d'una manera regular per les vocacions. Tenim el dijous sacerdotal però podem fer més. En segon lloc, hem de fer de tota la diòcesi un àmbit de cultura vocacional, és a dir, sensibilitzar més sobre aquesta qüestió en la predicació, al *Full Dominical*, *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*. I en tercer lloc, hem d'afavorir que les famílies plantegin als seus fills la vocació sacerdotal. Hem de transmetre que la felicitat no consisteix a tenir diners sinó en el servei als altres. I una manera de servir la comunitat és el ministeri pastoral.

Mons. Sergi Gordo ha començat nova etapa com a bisbe titular de Tortosa. Què significa aquest nomenament en clau de comunió interdiocesana?

Els bisbes, com els preveres, estem a disposició del qui mana, en aquest cas el Papa en nom de Jesucrist. La feina que ha fet Sergi Gordo a Barcelona ha estat un aprenentatge per ser un bon pastor i per poder ser responsable d'una diòcesi germana com és la de Tortosa. La vinculació que té amb els bisbes de Barcelona i la resta de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense l'ajudarà a viure aquesta nova responsabilitat en comunió, que és la millor manera de treballar com a pastors, sempre en comunió amb els altres. En comunió podem fer una tasca evangelitzadora més completa.

Fa un any i mig que va morir el bisbe Francesc Pardo i a Girona encara estan sense bisbe. Quin missatge voldria enviar als diocesans de Girona?

Que no perdin l'esperança, tot està en marxa, el que passa és que de vegades no va tan ràpid com ens agradaria. Roma no s'ha oblidat que Girona està sense bisbe, el Sant Pare té el tema damunt la taula i vol nomenar el més aviat possible un bisbe. Dit això, cal destacar que tenen un bon administrador que fa molt bé la seva tasca i uns preveres que estan treballant units. No podem oblidar que hi ha hagut diòcesis que han tardat més. Jo vaig ser administrador apostòlic d'Osca i Jaca durant dos anys i mig.

Altres diòcesis de Catalunya estan pendents de relleu ara o en els propers anys. Per tant, canviarà la fesomia dels nostres pastors. Quins reptes de present i futur de les nostres diòcesis hauran d'afrontar els propers pastors?

Certament hi haurà un relleu en pocs anys perquè som uns quants els que ja hem presentat la renúncia. Un repte és el de la gran secularització, per tant, com anunciar explícitament Jesucrist avui dia. En segon lloc, cal preparar el futur, cosa que s'ha de fer amb els joves. La joventut necessita missatges d'esperança que no troben en la societat. En aquest sentit, l'Església té alguna cosa a aportar perquè el missatge de Jesús sempre és d'esperança i de comunió, no de deses-

perança. I l'altre repte que tenim és la família, que és la cèl·lula bàsica de la societat, i necessita el suport de l'Església i el conjunt de la societat i de les institucions. Si la família es destrueix es destrueix la societat.

L'Església espanyola ha fet un gran treball per prevenir els abusos sexuals i de poder. Què podem esperar en el futur pròxim? La societat és prou conscient d'una realitat que afecta 1 de cada 5 infants a Europa?

Hem d'estar entristits i escandalitzats per tots els abusos que ha comès l'Església. Hem de demanar perdó i acompanyar les víctimes, que són l'objectiu més important. També hem d'ajudar l'abusador perquè no torni abusar i pugui demanar perdó. La reconciliació sempre és bona. Dit això, des que hem pres consciència de la gravetat dels abusos sexuals, se n'estan produint molts menys en l'àmbit eclesial. En canvi, la societat encara no ha pres del tot consciència del problema, especialment quan s'esde-

Amb Ignasi Miranda durant l'entrevista concedida als nostres mitjans.

«La secularització ens és una interpel·lació als creients, perquè ens convida a proclamar i presentar amb joia, esperança i comunió aquest tresor que és el missatge de Jesús»

«No tanquem cap parròquia, el que fem és crear una comunió entre les parròquies perquè s'ajudin les unes a les altres»

«La minva demogràfica és un problema social i, per això, tenim el repte d'ajudar les famílies perquè puguin tenir fills i cuidar-los»

«Roma no s'ha oblidat que Girona està sense bisbe, el Sant Pare té el tema damunt la taula»

vé dins de les famílies. En aquest sentit, els protocols que ha creat l'Església i que hem presentat al Defensor del Poble poden ajudar moltíssim en la prevenció.

Les crisis s'encavalquen: crisi financera, covid, inflació... L'Església, a través de Càritas i altres projectes socials, dona una gran resposta a les necessitats de les persones més vulnerables. Quins nous projectes calen?

Cal agrair l'acció de Càritas i de tantes parròquies i organitzacions religioses que treballen per ajudar les víctimes de la crisi econòmica i social. Hem de donar gràcies pel treball que fan i destacar el suport que els ofereix la societat en forma de donatius i de voluntariat. Pel que fa a les necessitats socials, jo destacaria els joves que no tenen il·lusió ni possibilitat de tirar endavant. També tot el món de la immigració i les persones que es troben al carrer. En aquest sentit, voldria destacar la tasca de la parròquia de Santa Anna

de Barcelona. Hem de continuar en aquesta línia. Una altra preocupació molt forta és la soledat de les persones grans, així com les malalties mentals, fruit en part de la nostra societat individualista i materialista.

Aquest octubre se celebra l'Assemblea General del Sínode sobre la Sinodalitat, en la qual vostè participa. Què podem esperar d'aquesta nova fase del Sínode?

Les persones vivim molt aïllades actualment, amb poca comunicació, i l'Església de vegades també cau en aquest mateix pecat. Cal viure en comunió per anunciar l'evangeli. La gent té fam i set de l'aigua fresca de l'Evangeli. Per això, el papa Francesc parla de comunió, missió i participació.

El papa Francesc ha visitat recentment Mongòlia, país asiàtic amb una presència catòlica molt minoritària. Com valora els viatges papals en països de frontera i la seva activitat política i de mediació?

En el comiat de Sergi Gordo com a bisbe auxiliar de Barcelona, el 7 de setembre, a la capella de l'arquebisbat de Barcelona.

“ Catalunya Cristiana és un mitjà que ajuda a la reflexió, a conèixer el pensament i el treball de l'Església a Catalunya ”

El Papa ens dona un exemple impressionant. Nosaltres valorem tot el que és riquesa, poder, joventut, mentre que el Papa es fixa en els pobres i els petits. Nosaltres donem importància al fet d'escalar posicions, mentre que el Papa, seguint el moviment de Jesucrist, ens convida a abaixar-nos. Mongòlia, a més, és un lloc estratègic entre Rússia i la Xina, dues potències molt importants. En aquest sentit, el Papa transmet un missatge de ser constructors de pau enmig del món.

El proper 3 de març farà 4 anys com a president de la Conferència Episcopal Espanyola. Com valora el seu mandat?

Jo no esperava ser elegit president. És un servei que em van demanar i, a més, en un moment complicat, com va ser l'inici de la pandèmia. He fet el que he pogut, sempre molt en comunió amb el comitè executiu i la comissió permanent. Hem continuat la feina feta, posant l'accent en la prevenció dels abusos sexuals i en l'evangelització en un món que està

canviant. Al document *El Dios fiel mantiene su alianza* descrivim la societat i com cadascun de nosaltres ens hi podem comprometre. Hem de treballar pel bé comú cadascú amb les seves forces, capacitats i propostes.

Què li sembla el nou disseny de Catalunya Cristiana?

Em sembla maco. *Catalunya Cristiana* és un mitjà que ajuda a la reflexió, a conèixer el pensament i el treball de l'Església a Catalunya. Jo demanaria a tota la gent que es mirés amb *carinyo* aquesta nova proposta que fan de presentació, més dinàmica i actual, i que en fessin propaganda a la parròquia. Encara que no sempre ens agradarà el que s'hi publica, és de gran ajuda en la nostra vida cristiana. Així com llegim els diaris, els whatsapps o twitter, també podem llegir *Catalunya Cristiana*, que treballa a favor de la veritat i anima a viure en comunió i a evangelitzar el món d'avui. D'altra banda, el paper, a diferència d'altres formats, sabem que perdura en el temps.

FERRAN HORTIGÜELA

La malaltia
encara el va fer
més pietós i
afectuós amb tots
els que l'envoltaven

Francesc Boluña, paisatgista de les Terres de l'Ebre

In Memoriam

Amb aquest article recordem el fotògraf tortosí Francesc Boluña Tomàs, que va morir el 17 d'agost als 58 anys, pocs dies després d'haver publicat el seu testimoni de fe al nostre setmanari. Un bon home que deixa una profunda petjada en tots els qui el van conèixer

Francesc Boluña Tomàs, nascut a Tortosa (Baix Ebre) fa cinquanta-vuit anys, fotògraf, i sobretot, bona persona, va morir el 17 d'agost, pocs dies després que publicqués al *Catalunya Cristiana* del 30 de juliol l'article *Testimoni de fe* dins l'espai *Contrapunt* de Càritas Catalunya, sobre la seva vivència davant del càncer que l'ha vençut després de lluitar-hi molts anys. En el seu article acabava dient «Què passarà demà? Viuré? No ho sé. Sols sé que si estic aquí, estic en los meus i estic bé, i, si marxo, sé on vaig i sé que també estaré bé.» Fins l'últim moment va estar cuidat a casa, nit i dia, per la seva dona i pels seus fills, i acompanyat per la família i els amics i molta més gent que el tenien present i que es van poder acomiadar d'ell a casa, al tanatori de Tortosa o bé a les misses que es van fer a Sant Blai, a Peníscola, a Roquetes o a l'ermita de Mig Camí, d'on el Francesc i la Tere en van ser ermitans.

És evident que el Francesc era una persona pública per la seva professió de fotògraf, i també és veritat que era una persona molt estimada perquè era especialment bondadós i humil. I no només això, tal com diu la seva germana i també mossèn

Jordi Bertomeu (amic personal del matrimoni), la malaltia encara el va fer més pietós i afectuós amb tots els que l'envoltaven. Diríem que s'ho va prendre com un repte: havia de millorar, com els vins que gaudia i que compartia generosament amb les persones estimades. Amant i coneixedor de la bona música, els darrers dies encara escoltava la Diana Krall, l'*Alfonsina i el Mar* o el duet de les flors de l'òpera *Lakmé*. Estudiant proactiu i entusiasta d'anglès, persona agraïda amb tots, gaudia d'un gran sentit de l'humor i una ironia molt fina. Torno a dir, una bona persona. Quan el veies i li preguntaves com estava, sempre responia amb un «Bé» i feia un mig somriure que delatava el seu patiment, més que per la seva malaltia, pel sofriment que generava en els altres.

Paisatgista sensible i icònic de les Terres de l'Ebre i fins molt més enllà. Detallista incansable, perfeccionista en les seves creacions.

El plorem perquè el trobem a faltar però estem agraïts d'haver compartit vida junts amb ell. Un dia, a l'instant menys pensat, en un arbre, en el lliscar del riu, en un estel, o qui sap en què, hi veurem, tots natros, l'espurna dels seus ulls verds.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el **Papa** prega per **Líbia i el Marroc**, Mons. **Sergi Gordo** inicia el ministeri episcopal a **Tortosa**, recollim la **Trobada Internacional per la Pau de Sant'Egidio** a **Berlín** i ens apropem a la dura realitat dels **cristians indis**

El Pontífex prega per les víctimes i encoratja a ajudar la població

Líbia i el Marroc, al cor del papa Francesc

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
REDACCIÓ

A través d'un telegrama, el papa Francesc ha demanat «consol, força i perseverança» per als afectats per la destrucció causada per les inundacions a l'est de Líbia.

Amb dolor, el Papa es refereix la «pèrdua immensa de vides» i assegura les pregàries per les ànimes dels morts i pels seus amics i familiars. També expressa «una proximitat espiritual sentida als ferits, als qui temen pels seus éssers estimats desapareguts i al personal d'emergència que dona socors i assistència».

Segons el vicari apostòlic a Bengasi (Líbia), Mons. Sandro Overend Rigillo, «la situació és devastadora. Es necessita molta ajuda internacional».

Per això, fa una crida a oferir «una mà d'amistat» al poble libi i destaca que «tots som éssers humans. El patiment ens toca a tots i cadascun. La crida és a l'ajuda que es pugui oferir, oblidant tot el que pot causar por. Davant del patiment, tot s'esvaeix, només queda l'ajuda, l'amor i la pau que podem donar».

També la catàstrofe al Marroc, a causa del terratrèmol, és present a les pregàries del Papa. Diumenge 10 de setembre, després de l'Àngelus, Francesc recordava «l'estimat poble del Marroc» i animava a col·laborar-hi de manera concreta.

A més, també a través d'un telegrama, el Pontífex ha expressat el seu

«dolor» per la tragèdia al Marroc, s'ha declarat «entristit» pel desastre natural i ha assegurat la seva «comunió orant» i «profunda solidaritat».

Des de la Conferència Episcopal Espanyola el seu president, l'arquebisbe de Barcelona Joan Josep Omella, ha enviat una carta a l'arquebisbe de Rabat, el cardenal Cristóbal López, on manifesta la consternació davant la tragèdia al Marroc: «Li fem arribar la nostra aflicció i dolor pel patiment de totes aquelles persones que estan patint les terribles conseqüències d'aquest desastre.»

El cardenal Omella assegura la pregària per tots els afectats i demana «també per les institucions, autoritats civils i el personal d'emergències que treballen en les tasques de rescat, perquè el Senyor els doni encert en les decisions i puguin ajudar els damnificats».

De la seva banda, Càritas espanyola ha obert la campanya d'emergència «Càritas amb Marroc» per canalitzar la solidaritat per atendre l'emergència humanitària.

El mateix arquebisbe de Rabat, el cardenal Cristóbal López, president de Càritas Marroc, ha fet una crida perquè tothom que vulgui ajudar ho faci a través d'aquesta entitat (vegeu p. 47).

En declaracions a Vatican News, la coordinadora del departament de cooperació internacional de Càritas espanyola, Marie Hélène Bellangeon, constata que «la destrucció causada

Càritas espanyola
ha obert
la campanya
d'emergència
«Càritas
amb Marroc»
per canalitzar
la solidaritat

pel terratrèmol és molt gran, hi ha moltes víctimes i el problema continua sent com arribar a la gent».

Vatican News també ha parlat amb el director de Càritas a l'arxidiòcesi de Rabat, Oscar Arturo García, el qual explica que «vam ser els primers de fora en arribar a la muntanya. Allà tot està destruït. I quan dic tot, vull dir "tot". Tot està sota les runes. Roba, diners, no hi ha electricitat ni accés a l'aigua».

Un dels aspectes que més posa en relleu García és la solidaritat del poble marroquí, que té «una força impressionant. Famílies corrents, sabent que la situació a les muntanyes era difícil, es van prendre la molèstia d'anar a comprar menjar i van pujar a compartir el que tenien amb els seus veïns: aigua, pa, matalassos». I demana que l'ajuda internacional no s'aturi perquè del que es tracta és que «aquestes persones tornin a aixecar-se i que els ajudem en aquesta dinàmica de reconstrucció d'ells mateixos».

Una preocupació que també comparteix el director de Càritas Tànger,

Àlvar Sánchez, en conversa amb l'agència Ivicon: «Les necessitats continuaran, el patiment humà continuarà present. Aquesta carrera de fons l'hem de córrer plegats. Que els mitjans i el ritme de la vida no ens imposin l'oblit. Cal seguir proporcionant la mateixa ajuda.»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Setembre: mes de la Bíblia

La Paraula té en ella una potencialitat que no podem predir (EG 22).

Tot el magisteri del papa Francesc gira entorn de la seva primera exhortació apostòlica:

Evangelii gaudium. En aquest document hi ha representada la ruta de tot el seu pontificat. Si en la trobada amb Jesús neix l'alegria, aquesta, quan ens desborda, ens fa sortir de nosaltres mateixos i dels nostres entorns i ens converteix en evangelitzadors.

«L'alegria de l'Església és evangelitzar» (papa Francesc a l'Església de Malta, abril del 2022).

Les tres paraules clau del missatge del Papa a la JMJ 2023 a Lisboa van ser: «Maria», «Deixebles» i «Missió». Tot comença amb Maria atenta a l'escolta de la Paraula, i en aquesta escolta és on descobreix la potencialitat d'aquesta Paraula que se li adreça. Per a Maria les coses ja no dependran del com serà o com podrà ser, sinó del poder de la Paraula i l'Esperit de Déu. D'aquí que, persuadida d'això, exclami:

«Que es faci en mi segons la teva Paraula.»

Així es com esdevé la primera deixebla d'un nou temps i missió: la missió de sortir i portar, no només l'anunci profètic de la Paraula, sinó la Paraula mateixa encarnada i prenent forma en ella.

És urgent tornar als orígens, escoltar amb atenció el pla original de Déu, creure'l, acceptar-lo i, amb aquesta alegria esperançada que és Crist en nosaltres, sortir a l'encontre de l'altre a compartir vida i servei. Jesús no és una religió o idea, és una Persona que vol continuar essent real entre les persones.

JOAN PALERO

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica
a València

SERGI GORDO JA ÉS EL NOU BISBE DE TORTOSA, ON VOL «FER CAMÍ» AMB TOTHOM

En una celebració molt viscuda i participada, el prelat va assegurar que arriba «amb desig de servir amb alegria»

IGNASI MIRANDA

TORTOSA

Fotos: Agustí Codinach

Sergi Gordo va iniciar el dissabte 9 de setembre, coincidint amb el sisè aniversari de la seva ordenació episcopal, el seu ministeri com a bisbe de Tortosa. Va ser en una concelebració solemne a la catedral de Santa Maria de la capital del Baix Ebre. El

Immediatament després de la formalitat d'ensenyar el decret davant del Col·legi de Consultors, el nunci del Sant Pare a Espanya i Andorra, Bernardito Auza, va lliurar el bàcul al nou pastor, que va passar a ocupar la càtedra, a la seu. Després, Sergi Gordo va presidir la resta de la missa amb normalitat, dins la solemnitat de l'esdeveniment.

En l'homília, va recordar que «el Senyor vol que comuniquem la bona notícia des d'una autenticitat de vida.

«i soc fent camí amb vosaltres, disposat a deixar-me dur humilment pel Senyor, enviat per ell, recorrent els pobles i viles tortosins on el Senyor ja hi és des d'abans que jo arribés. Sempre en sortida hem pregat per tots els qui han patit els estralls dels últims aiguats. Aquí em teniu, estimats diocesans, amb molta il·lusió de venir a compartir la vida amb tots vosaltres. Vull amarar-me de totes les comarques. Estic content i vull aprendre molt de vosal-

El bisbe Sergi besa el Lignum Crucis que li ofereix Josep Alanyà, canonge de la catedral de Tortosa.

moment important es va produir durant els primers minuts de la litúrgia, quan el fins aleshores administrador diocesà, José Luis Arín, va fer una presentació que va donar pas a la lectura de les Lletres Apostòliques, el document de nomenament signat pel papa Francesc.

Això només ho podem fer, no pas amb les nostres forces, sinó transformats a Ell. I estem cridats a fer-ho servint el Senyor amb alegria». Va fer seva la crida del papa Francesc a «reconèixer, interpretar i elegir».

«Soc aquí, cristià amb vosaltres i bisbe per a vosaltres», va dir Gordo,

tres: conèixer-vos, escoltar-vos i fer meves totes les tristeses, angoixes i alegries.»

En un altre moment, va portar la predicació cap a l'espiritualitat, amb una pregària personal a la Mare de Déu de la Cinta, de la qual va besar les relíquies al final de la missa, com

és tradició en aquests esdeveniments.

Uns minuts abans de les onze del matí, el fins aleshores auxiliar de Barcelona va arribar i va ser rebut pel Capítol Catedral a la porta, on va besar la creu (Lignum Crucis), seguint la tradició pròpia del moment. Després, el bisbe Sergi va fer uns minuts de pregària davant del Santíssim i va començar l'Eucaristia. «La diòcesi de Tortosa presenta una gran diversitat i alhora una important vocació d'unitat», deia José Luis Arín a la presentació. També l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Joan Planellas, va pronunciar unes paraules d'agraïment i bons desigs al nou pastor de Tortosa.

Aquesta Eucaristia amb l'inici del ministeri de Sergi Gordo a Tortosa va comptar amb la participació d'una trentena de bisbes, la majoria de Catalunya, i desenes de sacerdots concelebrants i diaques assistents, molts d'ells de l'arxidiòcesi de Barcelona. També hi van ser presents el conseller d'Interior, Joan Ignasi Elena, el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Carles Armengol, nombrosos alcaldes de municipis de la diòcesi i altres autoritats locals i comarcals. L'alcalde de Tortosa, Jordi Jordan, finalment no va poder ser-hi present «per una indisposició», segons va revelar el bisbe Sergi. Al final de l'Eucaristia, Gordo va beneir el poble creient de la seva nova diòcesi de Tortosa, representada per centenars de persones.

A la seva intervenció final abans de la benedicció, Sergi Gordo va recordar unes paraules pronunciades pel cardenal Omella durant l'homilia del 9 de setembre de 2017, durant la seva ordenació episcopal, quan animava el nou ordenat a «servir des de l'epi-

copat amb l'amor de Crist al poble». Finalment el nou bisbe de Tortosa va dir que se sentia «com en una cursa de relleus, com una anella més en la cadena de la successió apostòlica».

Recordem que Tortosa ha estat nou mesos sense bisbe, ja que l'anterior titular, Enrique Benavent, havia iniciat el desembre passat el seu ministeri com a arquebisbe de València.

Amb el bàcul rebut de mans del nunci Bernardito Auza.

“ Estic content i vull aprendre molt de vosaltres: conèixer-vos, escoltar-vos i fer meves totes les tristeses, angoixes i alegries ”

 ALEMANYA

L'audàcia de la pau

JAUME CASTRO
RESPONSABLE DE LA COMUNITAT
DE SANT'EGIDIO A BARCELONA

La porta de Brandenburg ha emmarcat la cerimònia final de la trobada.

En temps de guerra freda, el 1986, a Assís començava un significatiu pelegrinatge a la recerca de la pau. Joan Pau II va convocar els líders de les grans religions per pregar per la pau, buscava treballadors per a la «pedrera de la pau». Des de llavors la Comunitat de Sant'Egidio ha portat l'esperit d'Assís a diferents ciutats. L'1 de setembre del 1989, recordant els 50 anys de l'inici de la Segona Guerra Mundial, la Trobada per la Pau es va fer a Varsòvia amb el títol «Mai més la guerra». Pocs mesos després queia el mur de Berlín.

Comunitat de Sant'Egidio

Aquest any, homes i dones de diferents religions i cultures, pensadors sobre la pau, s'han trobat sota el lema «L'audàcia de la pau» a Berlín. Aquesta ciutat parla de grans dolors: els de la guerra mundial, del totalitarisme, de la Shoah, de la guerra freda. Però és una ciutat que també parla de les sorpreses de la història. Va mostrar com es fa caure el mur de manera pacífica i com es fa renèixer una ciutat lliure i unida.

Després de 37 anys de camí, quelcom de profund ha canviat en el món de les religions. Com va afirmar Marco Impagliazzo, president de la Comunitat de Sant'Egidio: «Ha caigut un mur de desconfiança, ignorància i sentiment de superioritat dels uns cap als altres. Avui, després de molts anys de camí comú, veiem caure aquest mur que ens separava. Les religions han après a conviure, a ser complementàries i solidàries, a no lluitar entre elles, a no competir, sinó a estar unes al costat de les altres. Aquest canvi històric s'ha produït perquè les religions han fet de la pau la llengua comuna.»

La història de les religions no sempre ha estat expressió d'aquesta pau, però en tot aquest camí grans figures espirituals, gent de diàleg, audaçs i pacients mediadors hi han posat el seu granet de sorra. Destaca enguany la presència del gran imam d'Al-Azhar, Ahmed Al-Tayyeb, i del cardenal Matteo Zuppi, president de la Conferència Episcopal Italiana i representant del Papa en la missió de pau pel conflicte a Ucraïna, juntament amb importants delegacions de les diverses confessions cristianes, del món xiïta, el món jueu, el budisme o les religions asiàtiques. Han participat més d'un miler de joves berlinesos i han intervingut testimonis de països en guerra. En 20 fòrums s'han afrontat temes com la crisi ambiental, la guerra a Ucraïna, la immigració, la democràcia en el món contemporani, el desarmament nuclear o la intel·ligència artificial.

«En aquesta difícil situació», afirmava Andrea Riccardi, «no n'hi ha prou amb la prudència, tot i que necessària, ja no n'hi ha prou amb el realisme o la lleialtat, encara que determinants: el que cal és audàcia, que ens porti més enllà del mur de l'impossible davant del qual ens hem aturat». Com va exhortar Francesc en el seu missatge, continuem pregant i treballant per la pau amb «esperit humil i insistent» i «demanem que s'obrin camins de pau, especialment per a l'estimada i turmentada Ucraïna».

TERRASSA

Convivència d'inici de curs del Seminari de Terrassa

Del 8 a l'11 ha tingut lloc la convivència d'inici de curs del Seminari de Terrassa. Enguany, aquesta activitat que s'ha celebrat a l'Ametlla del Vallès, al Casal de la Visitació de Can Xammar, ha tingut la visita del bisbe Salvador.

VIC

Jornada diocesana de Vida Creixent

Tindrà lloc el 27 de setembre a Manresa amb el següent horari: a les onze del matí, visita guiada a la Seu; a 2/4 d'1, missa presidida pel bisbe; a 2/4 de 3, dinar al Kursaal, i a les sis de la tarda, programa *Bona gent* amb Quim Masferrer.

LLEIDA

Ha mort Cinto Casanovas, prevere i escultor

Ha mort als 90 anys Cinto Casanovas i Corderoure, jesuïta i escultor. Fins al seu últim dia, ha estat rector a Raimat i a Verdú, on tenia la casa-taller. Nascut a Santpedor el 25 de gener del 1933, va morir el dia de Sant Pere Claver, patró del seu estimat Verdú. Com a escultor, va treballar el fang, la fusta, la pedra, el ferro i el bronze i tenia obra per tot Catalunya.

SOLSONA

Festes de Sant Pere Claver, a Verdú

Verdú va celebrar els dies 8 i 9 de setembre les festes de Sant Pere Claver, en commemoració de l'aniversari de la mort d'aquest sant, nascut en aquesta vila lleidatana l'any 1580. Les festes començaren el capvespre del dia 8 amb una solemne missa al santuari de Sant Pere Claver. En acabar es feu la processó de torxes en què es va traslladar la relíquia del sant fins a l'església parroquial de Santa Maria.

GIRONA

Mn. Albert Font rep la medalla Pro Ecclesia et Pontifice

A mitjan mes d'agost, Mn. Albert Font, prevere diocesà i missioner a Moçambic des de 1957, va rebre la medalla Pro Ecclesia et Pontifice, que li ha atorgat el papa Francesc. Nascut a Girona l'any 1931, és membre de l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres i se li destaca una intensa activitat pastoral a la diòcesi de Tete.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Eucaristia a Can Brians presidida pel pare abat de Montserrat

La Pastoral Penitenciària dels Centres de Brians 1 i Brians 2, ubicats al terme de Sant Esteve Sesrovires, s'ha encarregat de tota la coordinació prèvia perquè es pugui celebrar una Eucaristia el mateix diumenge 24 de setembre. El Centre Penitenciari de Brians 2 comptarà amb la presència del pare abat de Montserrat, Manel Gasch, que presidirà la missa també al Saló d'Actes, i, a continuació, visitarà algunes dependències per saludar els interns i les persones que hi treballen.

TARRAGONA

Nous nomenaments a l'arxidiòcesi

El matí del 5 de setembre, la capella major del Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona va acollir l'acte de presa de possessió i jurament dels nous rectors i vicaris de les parròquies i dels nous responsables dels diferents organismes diocesans, entre els quals destaquen la secretària general, Maria del Mar Cugat; l'ecònoma diocesana, Inmaculada Tenor; el rector del Seminari de Tarragona, Mn. Víctor Mosquera; i els nous delegats diocesans, directors de secretariats o consiliaris.

TORTOSA

Missa estacional i processó en honor de la Mare de Déu de la Cinta

El diumenge 3 de setembre es va celebrar a la catedral la solemne missa estacional en honor de la Mare de Déu de la Cinta, patrona de la ciutat de Tortosa. Com que la diòcesi encara estava en seu vacant, va presidir la celebració Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona. Van concelebrar el pare abat de Poblet, Octavi Vilà, membres del Capítol Catedral i altres sacerdots.

URGELL

Càritas Urgell visita la Sagrada Família

El 6 de setembre, una vuitantena de persones provinents de les Càritas de Balaguer, Bellvís, Guissona, Linyola, Puigcerdà, la Seu d'Urgell i Tremp, juntament amb el director diocesà, Josep Casanova, es van traslladar a Barcelona per fer una visita guiada a la basílica de la Sagrada Família. Un cop finalitzat el recorregut pel temple, el grup es va dirigir al Seminari Salesià Martí Codolar per gaudir d'un dinar de germanor.

 TESTIMONIS DE FE

Continua la persecució a l'Índia

BEATRIZ MORETÓ

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

©ACN

La violència contra els cristians a l'Índia no només no s'atura, sinó que augmenta cada cop més. Els combats entre les ètnies meitei i kuki han destruït llars, propietats cristianes i esglésies.

L'arquebisbe d'Imfal, a Manipur, Mons. Dominic Lumon, la diòcesi del qual ha estat el centre d'una onada de violència mortal, ha fet una crida urgent a la pregària «per canviar la mentalitat de les persones que es deixen endur per l'odi i la violència religioses». Ens explica que «la necessitat és enorme» i «la destrucció i les pèrdues a les comunitats i per a l'Església són grans». Milers de persones s'han vist desplaçades rere la destrucció de casa seva en actes que qualifica d'una «neteja ètnica».

La seva comunitat ha quedat «desconnectada de la resta del món» en els darrers tres mesos a causa de la «prohibició d'internet i de les xarxes socials imposada pel Govern des que va esclatar la violència entre comunitats a Manipur», assegura, «la situació continua sent lúgubre i tensa. Fins ara no s'han trobat solucions polítiques duradores, i continua l'apatia i el silenci per part de les autoritats».

L'Església catòlica està proporcionant ajuda humanitària, inclosos articles de primera necessitat, kits d'higiene, suport psicològic, ajuda mèdica i suport educatiu als nens. Mons. Lumon assegura que el que més necessiten són les nostres pregàries: «El poder de la pregària pot transformar la ment de les persones que es deixen endur per l'odi i la intolerància religioses. Hem de pregar pels nostres líders polítics, per qui pren les decisions i pels homes de bona voluntat, perquè posin en marxa pactes amistosos. Permetem que regni

Un dels espais catòlics que han estat destruïts després de la violència a la regió.

la pau, l'harmonia i la fraternitat, i que els que han estat privats dels seus drets i dignitat obtinguin justícia.»

L'Índia és un lloc de «persecució híbrida», on hi ha lleis que van prenent els drets als ciutadans i la promoció cap als atacs violents, és a dir, una fabricació de minories, segons l'Informe Llibertat Religiosa (ILR) al Món 2023. Un exemple de pressió negativa són les anomenades lleis anticonversió a Àsia. Comporten multes i penes de presó tant per al convers com per al guia espiritual.

La llibertat religiosa implica que estiguin garantides la resta de llibertats fonamentals en un estat de dret. Per aquest motiu, Ajuda a l'Església Necessitada vol continuar posant èmfasi en la protecció i defensa d'aquest dret humà de totes les persones i per a tots els credos. Més informació: libertadreligiosaenelmundo.org.

DOMINIC LUMON

«El poder de la pregària pot transformar la ment de les persones que es deixen endur per l'odi i la intolerància religioses»

IVÁN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

«Càritas és
la carícia
de l'Església
al seu Poble»
(Papa Francesc)

Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat. Vilanova i la Geltrú. Acollida

CÀRITAS, L'AMOR INCONDICIONAL

Avui comencem una nova secció a *Catalunya Cristiana* de la mà de Càritas Catalunya, Instantànies. Les fotografies que anirem publicant ens parlaran gràficament de les persones que atén Càritas arreu de Catalunya, dels seus sentiments, il·lusions, tristors, esperances...; també fotografies de denúncia profètica, d'imatges evocatives de la nostra fe i valors. Aquesta secció està coordinada per Iván Bassols, fotògraf professional i col·laborador voluntari de Càritas Catalunya.

GREGORIO LURI
Escriptor

AULA EDUCATIVA

El cristià és un artista

L'home religiós és, doncs, qui manté viu el reclam poètic de pròpia humanitat

Nietzsche, aquest gran desconegut, defensava que qui està disposat a sacrificar el més baix d'ell mateix a les seves possibilitats més altes posseeix un esperit religiós. Segons el seu parer, el religiós és un artista perquè aspira a fer de la seva vida una obra d'art. Aquestes són les seves paraules a *Més enllà del bé i del mal*: «Als homes religiosos se'ls podria classificar entre els artistes com la seva categoria suprema.»

L'empresa, ho sabem tots prou bé, no és gens fàcil, però seguint amb Nietzsche, podem dir que la tensió d'esperit és la marca distintiva de l'esperit lliure, «molt lliure», ressalta. I d'on sorgeix aquesta tensió? Doncs de dos desitjos contraposats que defineixen la nostra humanitat: el desig, d'una banda, de viure «segons la natura» i del desig, de l'altra, d'eleva-nos per sobre de nosaltres mateixos per observar la nostra trajectòria biogràfica sense sentir ni vergonya ni temor.

Els qui afirmen que volen viure segons la natura, habitualment volen dir que pretenen viure segons la seva

concepció idealitzada de la natura i per això no dubten en prescriure'l a la natura un haver de ser, una moral. Però, d'aquesta manera, ja s'estan aixecant sobre ells mateixos.

«La natura —li diu Katharine Hepburn a Humphrey Bogart— és el que hem vingut a superar.» I la superem imposant-li lleis arbitràries, com les que regulen l'expressió per confeccionar un sonet, o la marxa per fer possible un ball, o la higiene per fer possible la convivència, o la caritat per fer possible un món humà. El poeta és un tirà perquè imposa la coacció mètrica de la rima i del ritme a la paraula. Tot allò gran que ha creat l'home ha sorgit de la submissió a aquesta tirania. I no és obvi que la submissió a una fita és el que fa possible l'art?

«La primera gran obra d'un artista és l'emotllament de la seva pròpia personalitat», escriu Norman Mailer a *The Presidential Papers*.

La possibilitat de veure'ns a nosaltres mateixos com una obra artística en construcció és recollida amb entusiasme pel darrer Foucault en la seva defensa de l'estètica de l'exis-

tència. En la seva última entrevista es preguntava per què l'art havia esdevingut una cosa que afecta els objectes i no la vida ni els individus. Per què un home qualsevol no pot fer de la seva vida una obra d'art? Per què una determinada llàntia o una casa poden ser obres d'art i no ho pot ser la meua vida?

Pensem en l'alegria que experimenta un pintor quan conquereix un color o una forma. No ens resulta estrany perquè, en el fons, tots l'hem experimentada quan hem conquerit una elevació sobre nosaltres mateixos.

L'home religiós és, doncs, qui manté viu el reclam poètic de pròpia humanitat.

**VICTORIA GARCÍA I
AGUSTÍN LABRADOR**
Responsables de difusió de
Catalunya-Menorca dels
Equips de la Mare de Déu

FAMÍLIA, ESSLÉSIA DOMÈSTICA

El diàleg conjugal: un aprenentatge

Des dels Equips de la Mare de Déu, hem preparat unes jornades per aprendre a buscar aquells moments d'intimitat i tranquil·litat amb la teva parella

Quan prenem la decisió de començar un projecte de parella junts, sempre ho fem amb moltíssima il·lusió i convençuts que aquest amor és per sempre, perquè ens sembla impossible que allò que sentim en aquell moment algun dia pugui deteriorar-se. Cada dia anem construint la nostra llar, aixecant-la entre tots dos, pedra a pedra, amb molta il·lusió. Però el dia a dia, els problemes, la rutina, la feina, els fills, les tasques de la llar... són petites pedretes que van xocant i que sense que ens n'adonem van deixant marques a les parets de la nostra llar. I de la mateixa manera que a casa fem tasques de manteniment i conservació, igualment a la llar, al nostre matrimoni, també hem de prestar atenció i veure quins aspectes de la nostra parella necessiten revisió, quines actituds del nostre quefer diari han de ser substituïdes per d'altres de més adequades.

I com podem arribar a la conclusió de què és el que necessita ser millorat? De com podem reparar aquests impactes que de vegades poden desestabilitzar-nos l'equili-

bri? Doncs no hi ha cap més camí que el del diàleg.

En aquest punt, molts matrimonis dirien: però si ja parlem cada dia, ja li anem dient a l'altre el que no ens agrada. I d'altres diran: ja ho comentem cada dia, però, per què hem de dir el que ens disgusta?, per acabar discutint?, val més callar i ja passarà...

Aquestes actituds al final fan més mal a la parella que tots aquells petits impactes que comentàvem. El que és important és dedicar una estona a la parella, a estar plegats, a dialogar, a dir-li a l'altre el que t'importa, com te l'estimes, el que te n'enamora cada dia, i des d'aquest punt de trobada, comentar totes aquelles actituds que de vegades ens fan mal i ens allunyen com a parella, i buscar com resoldre aquelles petites desavinences.

Aquell diàleg sincer i profund no sempre és senzill de practicar, i com tot a la vida, necessita un aprenentatge. Per això, des dels Equips de la Mare de Déu, que és un moviment dedicat al matrimoni des de fa més de 80 anys, hem preparat unes jornades per aprendre a buscar aquells moments d'intimitat i tranquil·litat

amb la teva parella, que és el substrat necessari per poder practicar-lo.

La trobada està destinada a matrimonis de qualsevol edat, amb ganes de viure una experiència de diàleg durant un dia. Us animem a apuntar-vos-hi, tenim preparades aquestes dues sessions:

MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS ESCANEJA EL QR

21 D'OCTUBRE A BARCELONA

11 DE NOVEMBRE A TORTOSA

ACOLLIDA ALS NOSTRES GERMANS MÉS VULNERABLES

**El 24 de setembre
se celebra
la Jornada Mundial
del Migrant
i del Refugiat**

El Papa inaugura a la plaça de Sant Pere un monument que ret homenatge als migrants i refugiats, obra de l'artista canadenc Timothy Schmalz.

MAC
Barcelona

Amb motiu de la 109a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiats, que se celebra el diumenge 24 de setembre, el Sant Pare ha fet arribar un missatge sota el lema «Lliures d'escollir si migrar o quedar-se». Francesc considera que cal «reconèixer en el migrant no només un germà o una germana en dificultat, sinó el mateix Crist que truca a la nostra porta».

Segons Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona, «el pròleg de l'evangeli de Joan afirma a propòsit de Jesús: “Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu” (Jn 1,11-12). La nostra fe és acollida. La falta d'acollida és incredulitat i l'evangelista observa que són molts els que no han acollit Jesús».

Així mateix, Castro recorda que a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, el Papa «expressa la seva preocupació per la falta d'acollida i d'una manera molt personal ens diu: “Els emigrants em plantegen un desafiament particular pel fet de ser pastor d'una Església sense fronteres que se sent mare de tots” (EG 210). Els cristians vivim en una comunitat sense fronteres que ha de ser el reflex del món que volem. Avui que retrobem en cada ciutat i en cada país persones de diferents països, cultures i religió, l'acollida als immigrants és un dels grans desafiaments. L'actitud dels cristians pot ser decisiva».

Mons. Santiago Agrelo, arquebisbe emèrit de Tànger, explica que «el cristià no està obligat a ser un entès sobre migració ni és responsabilitat seva resoldre els problemes lligats a aquesta realitat. Però si ets cristià, tindràs una visió cristiana del món en què vius, de les persones amb qui et trobes i de la teva relació amb aquest món i aquestes persones, i aquí entren de manera especial els pobres, i amb els pobres entren de manera pròpia els migrants pobres».

El prelat afegeix: «Si ets cristià, el teu és un món de germans que tenen en la teva vida tant de pes com el Déu a qui tothom anomena Pare. Si ets cristià, el teu és un món d'altres homes i d'altres dones, que són tots més importants que tu mateix. Si ets cristià, saps que has d'estimar

El lema de la jornada és “Lliures d'escollir si migrar o quedar-se”

tothom com Crist Jesús t'estima a tu. Si ets cristià, saps que l'altre ets tu mateix: és la teva pròpia carn. Si ets cristià, saps que en l'altre és Crist Jesús qui surt al teu encontre i és Crist a qui aculls o a qui rebutges. Si ets cristià, saps que la teva vida està en l'altre, en el pobre... Si ets cristià, la indiferència davant del dolor dels pobres és menyspreu de la passió de Crist Jesús.»

Jaume Castro opina que les persones haurien de tenir la llibertat de decidir si volen deixar la seva terra, «però la veritat és que no és fàcil exercir aquesta llibertat. Hi ha molts impediments. No només es limiten els fluxos migratoris per a aquells que decideixen sortir del seu país. En molts casos, els migrants, més que elegir, es veuen obligats a abandonar la seva terra perquè no poden viure a causa de la guerra, la pobresa o les

conseqüències del canvi climàtic. Al seu país no tenen assegurats els seus drets: una vida digna, unes condicions humanitàries mínimes... Més que escollir, moltes persones inicien els viatges de l'esperança per desesperació».

«Els rebutjats són sempre pobres. Algú n'ha dit aporofòbia. Pel que fa als migrants pobres, més que no pas el rebuig, fa mal, fereix, avergonyeix i indigna la indiferència, atès que és la manera de rebuig dels pobres més inhumana. Tinc més por de la indiferència que de les fòbies», expressa Mons. Agrelo.

«SALVAR, ACOLLIR I INTEGRAR»

Un dels àmbits d'acció de la Comunitat de Sant'Egidio són els migrants. «El nostre servei amb els migrants —assegura el responsa-

La tasca dels voluntaris és imprescindible per al bon funcionament de la Fundació Migra Studium.

ble de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona— parteix d'acollir els que truquen a la nostra porta perquè fugen del seu país. Cal “salvar, acollir i integrar”. Una de les primeres coses que els proposem, i que és essencial per a la integració, és l'aprenentatge de la llengua. La iniciativa “Escoles de Llengua i Cultura” és un lloc clau per entendre i començar a teixir una xarxa de relacions en el nou país.»

Castro relata que «després els proposem participar en el moviment “Gent de Pau”, que inclou persones de gairebé trenta nacionalitats, on s'aprèn a conèixer i entendre el país on s'arriba, s'ajuda a crear una xarxa que protegeix contra la temptació de divisions o l'isolament. És important el compromís en lluitar contra totes les formes de racisme i exclusió fomentant la trobada entre dife-

rents mons destinats a conviure».

Des del 2016, la Comunitat de Sant'Egidio ha posat en marxa els Corredors Humanitaris. «Són una via legal i segura per arribar a Europa. Volíem evitar els viatges amb pasteres a través de la Mediterrània, que ja han provocat un altíssim nombre de morts, molts d'ells infants, impedir l'explotació dels traficants que es lucren amb les persones que fugen de la guerra i permetre que persones en “situacions de vulnerabilitat” (a banda de persones que són perseguides i torturades, també famílies amb infants, ancians, malalts i persones amb discapacitat) entrin legalment en territori europeu amb un visat humanitari i tinguin la possibilitat de presentar posteriorment la petició d'asil», constata Jaume Castro.

«Aquests corredors són una manera segura per a tothom, perquè l'emissió dels visats humanitaris preveu els controls necessaris per part de les autoritats. En arribar a aquests països, els refugiats són acollits en centres o cases per les nostres associacions, que en sufraguen totes les despeses. Els ensenyem la llengua, matriculem els infants a l'escola i els ajudem a buscar feina per afavorir-ne la integració al nostre país. Això és fonamental per a la seva integració.»

PER UNA SOCIETAT COHESIONADA

Una altra de les entitats que treballa en l'acollida i acompanyament de les persones migrants que arriben a casa nostra és la Fundació Migra Studium. «Vol ser una porta oberta per a totes aquelles persones que arriben a la ciutat de Barcelona. Moltes acaben d'arribar i no coneixen els recursos de la ciutat, el seu funcionament, les opcions que tenen per allotjar-se, menjar i estudiar. Venen de molts països, i algunes d'elles han de començar per aprendre la llengua, d'altres busquen assessorament jurídic per conèixer les possibilitats que tenen a nivell legal de quedar-se al territori i totes volen trobar una feina per guanyar-se la vida», assenyala Maria Coll, responsable de l'àrea d'Acollida i Formació de la Fundació Migra Studium.

«Formem part del Servei Jesuïta a Migrants (SJM), una xarxa d'entitats del sector social de la Com-

panyia de Jesús dedicades a l'acompanyament, el servei i la defensa de les persones migrants. Com a entitat petita que som, el fet de treballar en xarxa és per a nosaltres molt important, per l'aprenentatge mutu que suposa i per l'abast que pot arribar a tenir la feina que fem, sobretot a nivell de denúncia i d'incidència. Oferim espais de socialització que ajudin a construir una societat cohesionada.»

«El curs passat —subratlla Maria Coll— celebràvem els vint anys de la Fundació Migra Studium i ho fèiem amb molta il·lusió i donant gràcies per moltes coses: per tota la tasca que hem fet al llarg d'aquest temps, per totes les persones que ens hem anat trobant convocades a treballar per la dignitat i els drets de les persones migrants més vulnerables i per sentir que estem sumant a la construcció d'una societat i d'una ciutat més acollidora i hospitalària. Hi han passat moltes persones amb somnis, projectes i també molt patiment injust, i hem obert les portes aquests anys per caminar al seu costat, conèixer-les, entendre la seva situació i intentar acompanyar-les.»

El voluntariat és una peça imprescindible per al seu bon funcionament. «L'equip de voluntaris té un paper fonamental en el desenvolupament de l'activitat quotidiana de la Fundació, ja que du a terme gran part de les activitats que oferim: classes, recepció, assessorament jurídic, suport i acompanyament a joves, visites a l'Espai Interreligiós, acompanyament als interns del CIE de Zona Franca, acollides a la llar o acompanyament als espais comunitaris, entre d'altres», informa la responsable de l'àrea d'Acollida i Formació de la Fundació Migra Studium.

«Els voluntaris són la nostra principal base social, aquells que, en la seva tasca formativa i d'acompanyament, generen un vincle amb les persones migrades, posen cara i noms, coneixent de primera mà les dificultats que suposa el procés de començar una nova vida en un nou país, encarnant la missió i els valors de la Fundació. El nostre voluntariat el forma un grup heterogeni d'unes 280 persones, adscrites als diferents programes i departaments de l'entitat.»

El lema d'enguany és «Lliures d'escollir si migrar o quedar-se», perquè migrar hauria de ser sempre una decisió lliure i no obligada per les circumstàncies

Migració: el dret a quedar-se a casa

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benivolguts, avui, al bell mig de les festes de Santa Tecla i de Misericòrdia, coincidint a més amb la Mare de Déu de la Mercè, l'Església celebra la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat. La nostra mirada no pot obviar el compromís de justícia amb els països del sud global i amb totes les persones que són víctimes de les guerres. Estem assistint, impassibles, a emergències humanitàries d'un abast incalculable. Qui ajudarà sobretot els països africans i llatinoamericans? En aquesta línia, el mateix cardenal Jean-Claude Hollerich, arquebisbe de Luxemburg, ha dit que el tracte que Europa dispensi als immigrants i a la població d'altres continents, constitueix la pedra de toc per comprovar si continua essent cristiana.

El lema d'enguany és «Lliures d'escollir si migrar o quedar-se»,

perquè migrar hauria de ser sempre una decisió lliure i no obligada per les circumstàncies. Però la realitat és una altra. Conflictes, desastres naturals o la impossibilitat de poder viure una vida digna i pròspera a la terra d'origen, obliguen milions de persones a venir cap a la nostra societat opulenta, ja sigui Europa o Nord-amèrica. Com afirmava sant Joan Pau II l'any 2003, «crear condicions concretes de pau, en relació amb els emigrants i els refugiats, significa comprometre's seriosament per defensar, abans de tot, el dret a no emigrar, és a dir, a viure en pau i dignitat a la pròpia pàtria».

Tan sols aquest any 2023, entre gener i agost, han mort 3.500 migrants en el mar Mediterrani quan intentaven arribar a Europa, i el mar s'ha convertit en una veritable fossa comuna per a tots ells. Però no podem oblidar, com afirmava als periodistes el papa Francesc en tornar de la Jornada Mundial de la Joventut de Lisboa, que «el Mediterrani és un cementiri, però no és el més gran, el cementiri més gran es troba al nord d'Àfrica, i això és terrible».

Rellegint els documents del Concili Vaticà II, a voltes et trobes amb afirmacions que són una autèntica joia. El Concili és realment una mina. I, avui m'he trobat amb aquesta frase, que ens pot il·luminar el tema que ens ocupa: «L'home [...] només

pot retrobar-se plenament a través de la donació sincera d'ell mateix» (GS 24). I és ben cert. Per això esdevé necessari que les xarxes socials propugnin imatges dels pobles exclosos del benestar, que es presentin estadístiques del nombre de famílies sense sostre, de persones sense condicions sanitàries i sentenciades a una mort prematura. Malgrat que a alguns els rellisquen i hi posen pell morta, la divulgació d'aquestes dades desvetlla sentiments nobles i sovint fan allargar una mà generosa. Martin Luther King, el capdavanter de l'alliberament dels esclaus negres als EUA, escrigué: «Tinc un somni: que un dia sobre les roges muntanyes de Geòrgia, els fills dels antics esclaus i els fills dels antics senyors puguin asseure's junts a la taula de la fraternitat.» Fixeu-vos que no diu «que suplantin el lloc», sinó «que puguin seure junts».

«El camí sinodal que, com a Església, hem emprès», afirma el papa Francesc en el seu missatge per a aquesta Jornada, «ens porta a veure les persones més vulnerables —i entre elles molts migrants i refugiats— com uns companys de viatge especials, que hem d'estimar i cuidar com germans i germanes. Tan sols caminant junts podrem anar lluny i arribar a la meta comuna del nostre viatge».

Ben vostre.

A l'edat mitjana, «Mercè» era sinònim de Misericòrdia. La Misericòrdia de Déu amb els més pobres i marginats que, en aquells moments, eren els empresonats

Mare de Déu de la Mercè, Mare de Misericòrdia

**SALVADOR
CRISTAU
I COLL**

Bisbe de Terrassa

Avui l'Església celebra la festa de la Mare de Déu de la Mercè. I ho celebrem nosaltres, la nostra diòcesi, ja que és patrona de la província eclesiàstica de Barcelona i ens sabem i sentim acollits sota la seva empara i patronatge.

La història ens remet a l'any 1203 amb un jove, Pere Nolasc, fill d'una família de mercaders de Barcelona. Ell havia vist el dolor i patiment de molts cristians que eren portats com a captius dels sarraïns a terres llunyanes, amb grans turments i amb perill de perdre la fe. Amb aquesta situació, es va sentir inspirat i mogut a sortir de les seves seguretats i dedicar la seva vida a alliberar-los. Ho va fer sota la inspiració de Maria, amb aquesta advocació de la Mare de Déu de la Mercè.

En el mateix any, Pere Nolasc iniciava a València la redempció de captius, alliberant 300 presos amb el

seu propi patrimoni. A partir d'aquell moment, va canviar la seva vida de comerciant i mercader per la cerca d'esclaus cristians, organitzant expedicions per negociar redempcions de captius. I tot això, abans que la nit de l'1 al 2 d'agost de 1218, la Mare de Déu se li aparegués, inspirant-li la fundació d'un orde religiós dedicat a la redempció dels captius.

El nou ordre va ser laic en els seus inicis. La primera ubicació la van tenir a l'hospital de Santa Eulàlia, al costat del Palau Reial, a Barcelona. Allí recollien indigents i captius que tornaven de terres de moros i no tenien on anar. Seguien la tasca que ja feien abans, creant consciència sobre els presos i recaptant diners per alliberar-los. Eren acompanyats amb freqüència d'excaptius, ja que, quan un era rescatat, tenia l'obligació de participar durant un temps en aquest servei.

A l'edat mitjana, «Mercè» era sinònim de Misericòrdia. La Misericòrdia de Déu amb els més pobres i marginats que, en aquells moments, eren els empresonats. Ara, en aquest moment de la història que nosaltres vivim, veiem que continua havent-hi molts captius. Alguns ho són físicament, com aquells que sant Pere Nolasc es va dedicar a alliberar. Molts d'altres, però, són esclaus d'altres tipus d'esclavatges i cadenes presents a la nostra societat. Són germans i

germanes nostres sotmesos a situacions terribles que fan caure molts en la desesperació, que els porten a perdre la fe i que destrueixen les famílies. Alguns són a la presó, altres presoners i esclaus d'ells mateixos, altres víctimes del poder de tota mena de traficants, amb drogues, amb persones, especialment noies i infants. Altres víctimes d'abusos sexuals i abusos de poder, víctimes de la violència de les consciències, víctimes de sectes destructores de la persona, i tants altres tipus de domini i d'esclavatges. Sense oblidar les falses promeses de felicitat de moltes ideologies en les quals queden atrapats tants germans i germanes nostres.

Que Maria, Mare de Misericòrdia, la Mare de Déu de la Mercè, continuï present i vetllant per les necessitats dels seus fills, però no oblidem que vol actuar a través nostre, com ho va fer amb sant Pere Nolasc, com ho va fer a Canà de Galilea: «Feu el que ell us digui» (Jn 2,5). No oblidem mai que la caritat, l'amor cristià, s'ha de concretar amb gestos d'entrega als nostres germans a través dels quals Déu i Maria, la nostra Mare, es volen fer presents en el dolor del món. Gestos especialment envers els més necessitats. Així, és una bona ocasió per reflexionar sobre les actituds que tenim envers els nostres germans, especialment els que més pateixen en aquest món.

CONSULTORI BÍBLIC

Com acull Jesús en la perifèria de la discapacitat?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Ens fixem en la trobada de Jesús amb el cec Bartimeu (Mc 10). Ser cec significava la marginació social, que conduïa fins i tot a una situació de fam i intempèrie, ja que el cec no podia treballar perquè en aquell temps no hi havia res adaptat per a ell. Però, a més, també era marginat religiosament. Tristament es considerava que una persona era cega per culpa del pecat, per això li van preguntar a Jesús si l'home cec ho era per culpa dels seus pecats o dels dels seus pares. Es convertia la ceguera en un estigma socioreligiós que aïllava, anul·lava i enviava al marge del camí a mendicar. Aquest «marge del camí» és el que avui anomenem «perifèries».

Mc 10,48 ens presenta una paradoxa: els que van amb Jesús, homes suposadament religiosos, davant la professió de fe del cec Bartimeu pretenen fer-lo callar i per això el renyen. Ens hem de preguntar: és possible viure una fe de debò sense misericòrdia? Jesús s'atura davant de Bartimeu, com s'atura davant de cada persona i les seves necessitats. Jesús no passa de llarg. Bartimeu li demana veure-hi perquè ha sentit notícia de Jesús, ha estat a l'escolta de la predicació del Regne, i sap que «els cecs hi veuen, els sords hi senten, els coixos caminen i els pobres són evangelitzats».

Les trobades amb Jesús transformen, tant, que podem parlar d'un abans i un després, d'una conversió integral de vida i fe. La frase de Jesús és realment completa: «Ves, la teva fe t'ha salvat» (Mc 10,52). Bartimeu resulta transformat en la seva salut corporal (salvat), convertit en la seva salut espiritual (fe) i de resultes d'això, també la seva forma de vida (ves). Jesús, per tant, incideix en tots els aspectes de la persona.

Bartimeu esdevé paradigma de tantes discapacitats que, en un sentit o altre, a tots ens acompanyen en la nostra vida ferida i limitada. També jo soc Bartimeu i també jo necessito ser guarit per Jesús.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

La generositat de Déu

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

«Veus amb mals ulls que jo sigui generós?», respon l'amo de la vinya a un dels qui murmuraven contra seu. Així clou la paràbola que proclamem aquest diumenge: la dels treballadors de la vinya. El text va precedit de l'anunci: «Amb el Regne del cel passa com...»

Les paràboles de Jesús eren exemples senzills, de situacions reals, que en boca de Jesús esdevenien mestratge religiós. Per als oients de Jesús la vinya era el símbol d'Israel: «La vinya del Senyor de l'univers sou vosaltres, poble d'Israel» (Is 5,7). L'Amo és Déu mateix. Un amo, el de la paràbola, que per cinc vegades (fins i tot quan la jornada laboral està a punt d'acabar), surt ell mateix a cercar treballadors. Hom diria que, més que el rendiment dels treballadors, el que cerca és llogar-ne com més millor, perquè ningú no es quedi sense feina: «En veié d'altres que s'estaven a la plaça sense feina»; «en va trobar uns altres (que ningú no els havia llogat) i els digué: per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?». L'amo havia pactat el preu del jornal només amb els primers. A la vinya es trobaren tant els qui havien fet tot el jornal, com els qui n'havien fet només un bocí. El propietari va pagar el mateix a tots. Els primers murmuraren perquè se'ls gratificava igual que els que havien arribat a

darrera hora. No havien previst que el qui els donava feina era un amo just i generós alhora.

No fa pas gaire, en places de viles o grans ciutats del nostre país, es podien trobar treballadors sense feina que esperaven ser llogats. Fàcilment, un es preguntava: serà just i generós l'amo que els doni feina? Fem-nos, però una altra pregunta: què ens diu avui a nosaltres, seguidors del Ressuscitat, aquesta paràbola? Una possible resposta: amb la resurrecció de Jesús i la vinguda de l'Esperit Sant, l'Església esdevé el nou poble de Déu, la Vinya del Senyor. Tots els batejats som cridats a treballar-hi. El Senyor ens vol treballadors del seu Regne perquè s'hi faci la seva voluntat. Hi ha molta feina a fer. Treballar-hi és feixuc, però també és goig de sentir-nos compensats, molt més del que ens mereixem, pels dons d'Aquell que lliurà la seva vida pels homes i dones d'aquest món.

Avui és la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'arxidiòcesi i de la ciutat de Barcelona. Sota la seva advocació, molts es lliuraren generosament com a ostatges per redimir captius. En el present, molts més treballen arreu del món per alliberar persones sotmeses a noves captivitats. L'Amo continua cridant treballadors per treballar a la seva Vinya.

Diumenge XXV de durant l'any

Lectura primera

Is 55,6-9

Els meus pensaments no són els vostres

Lectura del llibre d'Isaïes

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Salm responsorial

144

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, lloaré per sempre el vostre nom. El Senyor és gran. No us canseu de lloar-lo, que la seva grandesa no té límits. R.

R. El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor. El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Són camins de bondat els del Senyor, les seves obres són obres d'amor.

El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

Lectura segona

Fl 1,20c-24,27a

Per a mi, viure és Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal.

Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

Al·leluia

Obriu, Senyor, el nostre cor perquè escoltem atentament les paraules del vostre Fill

Evangelí

Mt 20,1-16a

Tens enveja perquè jo soc generós?

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça

sense feina i els digué: "Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just." I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: "Què feu aquí tot el dia desvagats?" Ells li contesten: "És que ningú no ens ha llogat!" Els diu: "Aneu també vosaltres a la meua vinya." Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: "Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers." Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal

sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: "Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor." Ell va respondre a un d'aquests: "Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i ves-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo soc generós?" Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC A; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Setembre

24. DIUMENGE

Diumenge XXV de durant l'any, Verd.
Lectures: Isaïes 55,6-9 / Salm 144 / Filipencs 1,20c-24.27a / Mateu 20,1-16a. A Barcelona: **Mare de Déu de la Mercè** (S), *Blanc*
SANTORAL: Gerard, b.; beat Marc Criado, prev.; Pacífic, prev.

25. DILLUNS

Fèria, *Verd.* Lectures: Esdres 1,1-6 / Salm 125 / Lluc 8,16-18. A Tarragona: **Mare de Déu de Misericòrdia** (S i ML), *Blanc*. A Girona: **Sant Dalmau Moner, rel.** (MO), *Blanc*
SANTORAL: Aurèlia, vg.

26. DIMARTS

Fèria, *Verd.* O bé **Sants Cosme i Damià, mr.** (ML), *Vermell.* Lectures: Esdres 6,7-8.12b.14-20 / Salm 121 / Lluc 8,19-21.
SANTORAL: Justina, vg. i mr.; Nil, ab.

27. DIMECRES

Sant Vicenç de Paül, prev. (MO), *Blanc.*
Lectures: Esdres 9,5-9 / Salm Tobit 13,2.4.6.7.8 / Lluc 9,1-6
SANTORAL: Adolf i Joan, mr.; Caius, b.

28. DIJOUS

Fèria, *Verd.* O bé, **Sant Venceslau, mr.** (ML), *Vermell.* O bé, **Sants Llorenç Ruiz i companys mr.** (ML), *Vermell.* Lectures: Ageu 1,1-8 / Salm 149 / Lluc 9,7-9
SANTORAL: beat Francesc Castelló, mr.; Simó Rojas, prev.

29. DIVENDRES

Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael (F), *Blanc.* Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 / Joan 1,47-51
SANTORAL: Fratern, b.; Gudèlia.

30. DISSABTE

Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església (MO), *Blanc.* Lectures: Zacaries 2,1-5.10-11a / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13 / Lluc 9,43b-45
SANTORAL: Sofia, viuda.

El Sant 28 de setembre

Sant Venceslau

Sant Venceslau, també conegut amb el nom de Vaclav, va néixer a prop de Praga, l'any 907. Era fill del duc Vratislau I i la seva àvia va ser santa Ludmila, que li va ensenyar la religió cristiana i el va convertir. Santa Ludmila i el seu pare, però, van ser assassinats per una facció anticristiana, els magiars, que volien prendre el control del govern. L'any 922, sant Venceslau va aconseguir fer un cop d'estat i va ser declarat nou governant. A partir d'aquest moment, es va dedicar a promoure

el cristianisme, sense posar traves a la litúrgia eslava ja existent. Va morir assassinat a mans del seu germà Boleslau, que no era successor al tron i estava en contra de les seves idees. Va ser el 28 de setembre del 929, quan Venceslau anava camí de missa, que un grup de nobles dissidents txecs encapçalats per Boleslau el van atrapar i el van matar. És considerat un màrtir de fe i un heroi nacional pel poble txec, i després d'esdevenir sant, també el van declarar patró de Bohèmia.

**JAUME
GONZÁLEZ PADRÓS**
Institut de Litúrgia ad
instar Facultatis

Considerar els sacraments de forma independent bloqueja una veritable evangelització

■ Litúrgia

Confirmació i matrimoni

Quan una parella s'acosta a la paròquia per tal de preparar el seu matrimoni, és freqüent descobrir que, si més no un dels dos, no ha rebut el sacrament de la Confirmació. Aquest és el moment de posar remei a un buit important.

Sovint, quan hom els indica que cal que es preparin per rebre aquest sacrament abans de casar-se, la reacció és preguntar per la seva obligatorietat. Evidentment, la resposta no pot cenyir-se a un horitzó tan estret, i cal explicar la importància de completar la iniciació cristiana i el significat de la crismació, així com la relació que els sacraments tenen entre si i amb la fe. Considerar els sacraments de forma independent, com si cadascun s'esgotés en ell mateix, i ignorar l'adhesió real de la persona a la fe viscuda, bloqueja una veritable evangelització.

Els catòlics de ritu romà hem perdut de vista, des de fa molt temps, la unitat del que en podem dir el gran sacrament de la iniciació cristiana, malgrat que el Catecisme i els llibres litúrgics en parlen perfectament. Si el gran Nicolau Cabàsila aixequés el cap se'n faria creus. I no solament ell. De fet, els cristians orientals —també els catòlics d'aquelles Esglésies— van resoldre aquest punt des del primer moment, a fi que aquella unitat de què parlàvem no es trenqués.

El Vaticà II va definir esplèndidament, amb poques paraules, el contingut

d'aquest sacrament —i el dels altres—, de tal manera que queda clara la radical necessitat d'ésser ungit amb el segell de l'Esperit Sant per a una vida cristiana fructuosa. Ens referim a la constitució dogmàtica *Lumen gentium* 11. Interessant que el text conciliar citi, aquí, en nota a peu de pàgina, sant Ciril de Jerusalem, l'esmentat Cabàsila i la summa teològica de sant Tomàs d'Aquino.

Però, tornem a la pregunta dels nuvis. És obligatori rebre la confirmació abans de casar-se? Tot i que hem defensat la resposta més ampla, no podem deixar de contestar aquest interrogant amb una afirmació sense dubtes. Sí, és obligatori. Ho diu clarament el canó 1065 del Codi de Dret Canònic: «Els catòlics encara no confirmats han de rebre el sacrament de la confirmació abans de ser admesos al matrimoni, si això és possible sense una greu dificultat.» Notem que aquest text indica una obligació. Només una impossibilitat greu farà que s'ajorni la confirmació, cosa que caldrà acompanyar pastoralment. Subratllem la paraula «greu». La simple comoditat, un problema d'agenda o qüestions semblants no es poden pas qualificar de greus, i cal trobar solucions.

No ens estranya que les disposicions canòniques siguin estrictes en aquest punt. Són fidels al'ensenyament del Mestre, quan va dir a Nicodem que, per entrar al Regne de Déu, cal néixer de l'aigua i de l'Esperit Sant» (cf. Jn 3,5).

Neix el Club Nous Amics

Fer-se'n membre és completament gratuït, i oferirà avantatges i promocions exclusives arreu del territori

REDACCIÓ

Foto: Agustí Codinach

El Club ha nascut amb l'objectiu de potenciar el vincle que uneix els oients i lectors dels mitjans de la Fundació Missatge Humà i Cristià

Tots els membres tenen accés als descomptes i entrades gratuïtes que ofereix a concerts, teatre, espectacles, viatges, peregrinacions i altres tipus d'activitats

Des de l'any 1983, els lectors de *Catalunya Cristiana* han compartit els seus interessos religiosos i culturals gràcies a l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana, una entitat encarregada d'organitzar un gran nombre d'activitats, com per exemple peregrinacions a Terra Santa o visites als santuaris més emblemàtics de Catalunya, entre d'altres.

Posteriorment, l'entitat va rebre el nom de Club Més Amics per passar a incloure tant els lectors de *Catalunya Cristiana* com els oients de Ràdio Estel.

Aquest 2023, amb motiu de la creació de la Fundació Missatge Humà i Cristià, que engloba aquests dos mitjans de comunicació, des de la direcció s'ha decidit donar un nou impuls al projecte, més adaptat a les necessitats actuals i obert a tothom.

Aquest nou club, que rep el nom de Club Nous Amics, ha nascut amb l'objectiu de potenciar el vincle que uneix els oients i lectors dels mitjans de la Fundació Missatge Humà i Cristià, i ajudarà a fomentar el sentit comunitari entre els seus membres, oferint descomptes i promocions exclusives cada setmana de l'any.

Els avantatges del Club Nous Amics

Tal com es pot veure a la nova web nousamics.cat, formar part d'aquest club és completament gratuït, i tots els seus membres tenen accés als descomptes i entrades gratuïtes que ofereix a concerts, teatre, espectacles, viatges, peregrinacions i altres tipus d'activitats.

Per conèixer quins són tots aquests avantatges, també s'han creat perfils de Facebook i d'Instagram del club, ja operatius des d'aquest mes de se-

tembre. Informaran de les últimes novetats, i d'aquesta manera, tots els usuaris podran aprofitar al màxim les opcions i la gran varietat d'oportunitats que ofereix.

Una de les primeres promocions ja visible a la pàgina web és el sorteig setmanal d'una entrada doble per visitar la basílica de la Sagrada Família. Cada setmana de l'any, tots els membres del club podran participar-hi, i els guanyadors podran anar-hi el dia que vulguin, dins de l'horari de les visites a la basílica. Cada dijous, a través de les xarxes socials, s'anunciarà el guanyador de la setmana.

Continuant amb l'esperit de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana, el nou club també ofereix la possibilitat de fer un pelegrinatge a Terra Santa, el bressol del cristianisme. Gràcies a la col·laboració del Club Nous Amics amb RT Cultural, una agència amb molta experiència a Terra Santa, totes les persones interessades a fer aquest viatge gaudiran de preus especials i personalitzats. La primera peregrinació tindrà lloc del 18 al 25 de gener de 2024 i passarà per tots els llocs que Jesús va habitar durant la seva vida, com Betlem, Jerusalem, Galilea o el mar Mort. Tant el recorregut complet com els preus es poden consultar a la nova web del club.

D'altra banda, el club també col·labora amb altres entitats, com per exemple els Cinemes Girona, i el restaurant i celler de Sant Sadurní d'Anoia Canals Munné, entre d'altres. Tots els descomptes i promocions per als membres del club es poden veure també a la web.

Com fer-se'n membre?

El Club sorteja setmanalment una entrada doble per visitar la Sagrada Família.

Pertald'afavorir el sentit comunitari, fer-se membre del club és completament gratuït. Només és necessari omplir un formulari digital amb les dades personals, que permet l'accés a l'àrea personal. Allà hi ha un codi QR personalitzat per a cadascú, que permet identificar-se com a membre i beneficiar-se de tots els avantatges.

Un cop l'usuari estigui registrat i hagi obtingut el codi QR, rebrà setmanalment i de manera gratuïta una *newsletter* exclusiva, on s'informarà de les noves promocions que ofereixi el Club.

No obstant això, tots els que ho vulguin poden contribuir al projecte de la Fundació Missatge Humà i Cristià amb una aportació econòmica puntual o periòdica. D'aquesta manera ajudareu els dos mitjans a continuar apropant a totes les llars l'actualitat de la vida de l'Església, així com la

informació i la cultura religiosa del nostre país.

Un espai per compartir

A més de gaudir de tots els avantatges que ofereix, un dels principals objectius de la creació d'aquest nou club és el de fomentar l'esperit comunitari dels seus membres, perquè puguin compartir els seus interessos religiosos culturals. És per això que també està previst que s'organitzin col·loquis, visites guiades als mitjans, i altres activitats on la comunitat pugui participar-hi de manera activa, fent possible així la construcció d'un món més humà.

Si teniu cap pregunta relacionada amb el Club Nous Amics, us podeu posar en contacte amb l'equip d'atenció al client enviant un correu electrònic a hola@nousamics.cat, o trucant a la Fundació Missatge Humà i Cristià, al 934 092 770, o bé al 934 092 810.

Club
Nous Amics

VISITA LA PÀGINA WEB
DEL CLUB NOUS AMICS:

S'inaugura la renovada pinacoteca gòtica de la catedral de Tarragona

Està situada a la capella del Corpus Christi

JOAN BORONAT
Tarragona

La remodelació de la pinacoteca gòtica ubicada a l'antiga capella del Corpus Christi, del claustre de la catedral de Tarragona, és un pas més en el procés expositiu del patrimoni artístic que atresora la seu metropolitana i que a mitjà termini no té altre objectiu que el de culminar en l'assoliment del futur Museu Diocesà en l'edifici que s'aixeca adjacent al claustre catedralici, davant del Seminari, un repte realment ambiciós.

L'esmentada capella ja disposava d'una exposició pictòrica, que ara s'ha vist ampliada fins a una mostra que integra més de 30 obres, en 110 m², «de manera ordenada creant un discurs lineal en què se segueix l'evolució de la pintura gòtica catalana entre els segles XIII i XV», explica Andreu Muñoz, director del Museu Diocesà. Al mateix temps, amb aquesta reordenació s'ha aconseguit una disposició expositiva dels diferents elements que no altera la percepció visual de l'arquitectura de la capella del Corpus Christi, àmbit arquitectònic de gran importància. No hem d'oblidar que va ser aula capitular de la comunitat de canonges des del segle III al 1330. Allí es van celebrar alguns Concilis Provincials de la Tarraconense, com el del 1312 en el qual es va declarar la innocència dels templers.

Aquest fons pictòric s'ha ordenat seguint les diferents etapes que experimenta l'evolució, des del segon gòtic lineal passant pels diferents corrents al llarg dels segles,

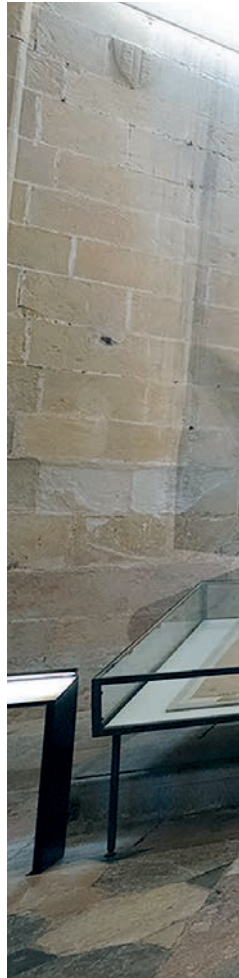
fins a abordar una última època, on s'explica la connexió entre l'etapa flamenquitzant i l'entrada del Renaixement. Una sèrie de plafons i cartel·les permeten conduir el visitant en la comprensió d'aquests estils, obres i autors. El discurs és reforçat també amb un audiovisual en tres idiomes i cinc minuts de duració, que es complementarà en breu a través d'un sistema de codis QR. L'actuació ha significat també dotar l'espai d'il·luminació adequada i millorar les condicions de seguretat.

En definitiva, com manifesta Andreu Muñoz, «posem en valor el contingut i el continent, acollint una de les pinacoteques gòtiques més importants del sud de Catalunya».

Del conjunt de les obres, Andreu Muñoz en destaca el fragment del retaule de l'Anunciació, de Jaume Huguet, el tapís del Frontal de Sant Lluís i el primer volum de la Bíblia de la cartoixa d'Escaladei.

La inversió realitzada ha tingut un cost de 61.950 euros, dels quals el departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya n'ha aportat 49.550, mentre que el Museu Diocesà 8.000 euros més i el Capítol de la Catedral fins a 4.000 euros.

La reformada pinacoteca gòtica ve a potenciar l'afluència de visitants al recinte catedralici que enguany podria batre rècords històrics, amb previsions que apunten a assolir la xifra de 140.000 persones, cosa que significaria l'increment d'un 30% més, respecte de les da-

des d'abans de la pandèmia, el 2019.

La renovació de la pinacoteca s'emmarca en la tercera fase del procés engegat fa dos anys pel Museu Diocesà. Primerament, quan es va inaugurar el juny de l'any passat la creació de la Sala 1 (que abasta la Prehistòria i el Món Islàmic) i la remodelació de la Sala 2 (la restauració cristiana de l'arxidiòcesi. Del segle XII al XIV) a l'actual refectori.

La segona fase va ser inaugurada el març d'aquest any 2023 i hi hagué la important fita de la reobertura de la capella de Santa Tecla la Vella, després de molts anys inaccessible al públic, i, per tant, gairebé desconeguda per la gran majoria, on s'explica aquesta joia arquitectònica, la seva història i interpretació de la mort en el cristianisme, des de l'antiguitat fins a l'actualitat. Aquesta reobertura es va fer coincidir amb la commemoració dels 700 anys de l'arribada de la relíquia del braç de santa Tecla i sumar-se així a la important celebració que va viure la ciutat.

Pel que fa a la quarta fase, s'està començant a treballar conjuntament amb l'Institut d'Arqueologia Clàssica (ICAC) per habilitar un circuit arqueològic que connecti totes les sales del Museu Diocesà abans que s'acabi l'any.

La cinquena etapa anirà dirigida a l'adequació de les tres últimes sales, que oferiran l'art de la diòcesi des del Renaixement fins als nostres dies i que s'espera executar durant l'any 2024.

Andreu Muñoz es mostra optimista de cara a la consecució de l'objectiu final, que no és altre que un Museu Diocesà de primer ordre, «atès que difícilment hi ha a Espanya un museu amb aquesta potencialitat. Aproximadament queden dues terceres parts dels materials guardats i que ara no podem exposar», comenta.

En opinió del director del Museu Diocesà, caldrà constituir una taula d'administracions i cercar els recursos necessaris en un projecte considerat «de país».

Algunes de les peces gòtiques que es poden contemplar a la pinacoteca.

El fons pictòric s'ha ordenat seguint les diferents etapes

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Educar
i formar

Les aules han obert les portes de bat a bat, i ja tenim inaugurat el curs escolar, acadèmic i pastoral. Un curs nou sempre és una promesa, una aventura, una oportunitat, una «estrena de coneixements i d'actituds» en la infància, en la joventut i en la maduresa, perquè «aprendre i formar-se» són dues assignatures permanents en el cor de la nostra societat.

Hi ha dues definicions boniques sobre l'educació i la formació. Educar és «seduir amb encanament i exemplaritat». Formar és «integrar a les nostres vides els valors principals per triomfar». Un curs nou és tot un repte per poblar de coneixements les nostres ments, on hi ha el saber; vessar valors a les nostres consciències lliures, on hi ha la transcendència; inundar de sentiments el nostre cor, on rau l'amor; i enriquir les nostres passes amb obres, en les quals brilla el testimoni.

No està de moda la «cultura de l'esforç» i, amb tot, la necessitem més que mai: lluitar, no donar-se per vençuts, barallar-se en les petites escaramusses del dia a dia, tenir clar que la resistència està feta dels millors materials, i que no són sinó afany, ànsia, energia, esforç, que no es dona mai per vençut.

Setembre ens brinda una estació nova, la de la tardor, amb la seva invitació a la sembra, a mà alçada, en tots els solcs de la nostra existència. Tot serà més difícil, a mesura que avancen els temps. Potser, perquè sense adonar-nos-en, oblidem la «cultura de l'ésser» i ens rebolquem en la «cultura del tenir», que sol deixar-nos més nus, més buits i, fins i tot en ocasions, més «pobres».

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Davant la Mare

A prop de la Verge, la nostra Mare. Esguardem Maria, la seva mirada vers nosaltres.

És la Mare que vetlla amb amor per cada fill.

És la Mare que vigila els nostres passos, i ens dona la mà.

És la Mare que sempre ens mostra el bon camí i ens condueix cap a Jesús.

És la Mare del Cel que ens porta al cor.

És Maria, la bona Mare.

La Mare de Déu, i Mare de cadascú de nosaltres.

Agraïm-li a Jesús que ens l'hagi donada per Mare, i deixem-nos acompanyar per Ella a cada instant, tota la nostra vida.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS I ESTEVA

Noves tecnologies

Signifiquen un gran avenç social, però també poden arribar a ser un perjudici per al desenvolupament de la personalitat i en les relacions humanes i socials. El mòbil ha passat a ser imprescindible a la nostra vida, però també ens té atrapat a les xarxes socials, tot i reconèixer que ens facilita molt la vida.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Arribar a vells

La vellesa és una benedicció perquè arribarà un dia que tots serem ancians, si Déu vol. I fer-se gran és una alegria i una gran esperança. Tots volem envellir amb bona qualitat de vida. Per

això, també hem de trobar un sentit a la feblesa, als qui viuen en fragilitat, a qui es troba postrat en un llit i no pot fer quasi res. I ens hi ajudarà molt la pregària; ningú no està tan malament que sigui incapaç de pregar. Mai no hem de descartar els ancians, discapacitats o desvalguts.

També penso i defenso que la gent gran ha de poder viure a casa i, si és possible, viure en família, sempre. S'ha trencat el vincle d'unió entre pares, fills i nets. Sembla d'allò més normal permetre que la persona gran —estigui en l'estat de salut que estigui— visqui els darrers anys de la seva vida en una residència, apartat del contacte dels seus. Però, en canvi, la normalitat és permetre que visqui a casa seva, amb la seva família, no separats. La família no té sentit si abandona els avis, fràgils i malalts. Una família no és tan sols marit, esposa i fills. I els avis, què?

El mateix ho puc dir de les persones amb algun grau de discapacitat; són apartades de la societat i de l'escalf familiar. Qui ajuda, acompanya i estima un ancià o discapacitat —no tan sols anar-lo a veure— el fa sentir que la seva vida té algun sentit, i que tots els dies no són iguals.

El respecte per la vida cal manifestar-lo en totes les etapes, des del naixement fins al final de la vida. La vellesa és un do que cal que sigui cuidat, respectat i valorat.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

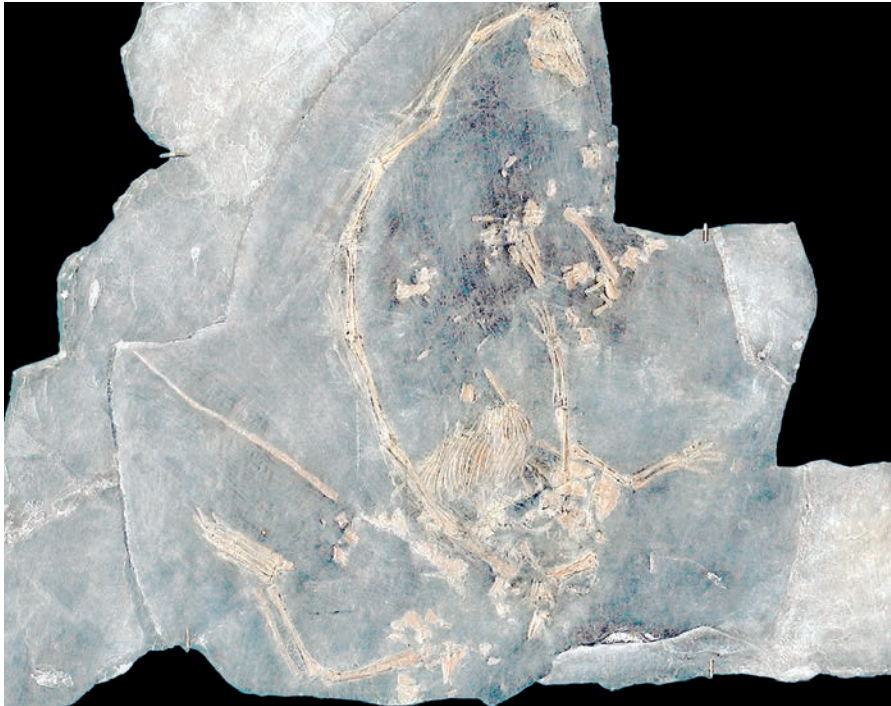
De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Descobriments d'un detall de la vida dels rèptils en el període del triàsic

L'anàlisi d'uns ossos fòssils del rèptil marí «Tanystropheus» han permès formular noves teories.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya
Foto: Flickr / paleobear

M'he trobat amb un article que explica un detall de la vida de certs rèptils que han descobert uns paleontòlegs, tot estudiant fòssils del triàsic. Es tracta de coses que passaven fa molts anys. Com potser recordareu, el període triàsic és el primer dels tres períodes de l'era geològica anomenada

secundària o mesozoica, que s'inicià fa uns 252 milions d'anys. Aquest període en va durar uns 50 milions. En aquest temps començava a disgregar-se l'únic gran continent que existia (els geòlegs l'han anomenat Pangea), fent el procés que acabaria donant a la massa tèrria emergida la forma actual.

I què és el que han trobat aquests paleontòlegs que estudien la fauna del període triàsic. La troballa l'han feta dos científics del Museu d'Història Natural de Stuttgart, Stephan Spiekman i Eudald Mujal (aquest segon és català, i està també associat a l'Institut Català de Paleontologia Miquel Crusafont de Barcelona). Examinant restes de fa 242 milions d'anys dels ossos fòssils de dos exemplars del rèptil marí *Tanystropheus*, conegut pel seu llarg coll, hi han identificat senyals clars d'haver-hi rebut dentades mortals, és a dir, que en els dos casos el coll d'aquest rèptil havia estat mossegat per un altre animal

més fort que ell per matar-lo i menjar-se'l. No sabem quin dinosaure seria el depredador. S'ha posat com a molt probable el *Nothosaurus giganteus*, que és de la mateixa època, però no es pot assegurar.

I quin interès té, aquesta troballa? Que és la comprovació de la imaginació d'un geòleg, Henry De la Beche, que a l'any 1830 va deixar pintada una aquarel·la que expressés gràficament la vida dels rèptils de començament del triàsic aproximadament, tal com ell creia que devia ser, i en ella s'hi veu com un dinosaure mossega el coll d'un rèptil més petit que té el coll llarg, com exactament tenien els que s'han anomenat *Tanystropheus*. Per tant, la troballa actual no fa més que dir-nos que aquella imaginació era una realitat que es vivia entre els rèptils en aquella època llunyana. L'aquarel·la de fa gairebé dos segles expressava una realitat comprovada ara.

Què s'hi pot dir? «És la part romàntica de la nostra recerca», ens diu Mujal. Veure que hi ha una evidència de com era la vida dels rèptils del triàsic segons l'havia imaginada molt abans un geòleg no deixa de ser interessant. Per això també a mi m'ha semblat que us plauria saber-ho i us ho he volgut explicar.

Els fòssils que han donat lloc a la troballa són del jaciment d'origen marí Mont San Giorgio, que es troba a la frontera entre Suïssa i Itàlia. És un dipòsit fòssilífer molt ric i s'està estudiant amb ganes. Potser encara s'hi trobaran altres fòssils d'interès. Ja ho sentirem a dir.

GENT DE CASA

Josep Maria Capdevila

**JOAN
PALLARÈS
PERSONAT**
Historiador

Va ser un dels fundadors del diari «El Matí», d'orientació catòlica.

Nascut a Olot el 14 de juny del 1892, fill del notari de la població Vicenç Capdevila i Boloix (nascut a Sant Vicenç dels Horts) i de Teresa Balanzó i Pons, Josep Maria Capdevila i Balanzó va ser un advocat i periodista que s'endinsà en el camp de la filosofia de la mà de Joan Creixells i d'Eugeni d'Ors. El 1923 fundaria la Societat Catalana de Filosofia.

Als anys vint també va col·laborar amb l'Escola de Bibliotecàries. El 1921 es va casar justament amb la bibliotecària Carme Muntaner i Serra, col·laboradora d'Eugeni d'Ors en la gestió de les primeres biblioteques i professora de l'Escola.

Tot i que molt més conegut com a periodista que com a filòsof, en aquest àmbit es mostrà com un tomista modern. Estudiós de Francesc Eiximenis i de Ramon Llull, va ser influït per Chesterton, Gilson, Bloy i Maritain, i també pel frare franciscà Miquel d'Esplugues.

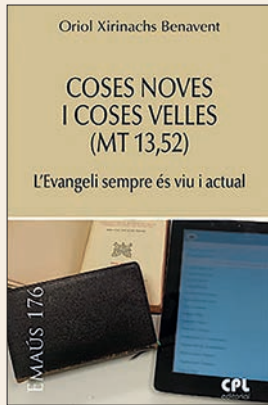
A l'àmbit periodístic, i com a catòlic compromès, el 1925 va dirigir la revista *La Paraula Cristiana*, posada en marxa per Carles Cardó. Va col·laborar amb l'Editorial Barcino. El 1929, amb Josep Maria Junoy i Muns, va fundar el diari *El Matí*, d'orientació catòlica; va ser-ne el director fins al 1934, quan el bisbe Irurita va propiciar el seu cessament en divergir clarament de les seves idees. Capdevila tenia una orientació clarament cap a la democràcia cristiana, de la qual se'l considerà un ideòleg a la Catalunya del seu temps.

En deixar *El Matí*, va ser professor de l'Escola d'Art de Tarragona. Va pertànyer a la Institució de les Lletres Catalanes i, durant la guerra, va publicar a la *Revista de Catalunya*.

El 1939 va marxar a l'exili a França i després se'n va anar a Amèrica. Va ser professor de filosofia, i també de literatura, a la Universitat de Popayán i en uns instituts de Santiago de Cali, a Colòmbia.

L'obra de Capdevila com a periodista té valor literari. Ell mateix va ser un bon crític literari i va conrear l'assaig. Va publicar diversos llibres; un de molt celebrat va ser el seu recull del 1925 *Les cent millors poesies en llengua catalana*. També publicà sobre filosofia i, al seu retorn a Catalunya, va publicar algun llibre més, com *Eugeni d'Ors, etapa barcelonina*, el 1965, o *Del retorn a casa*, editat el 1971. Dins de la Col·lecció Josep Pla, el 2019 la Diputació de Girona va aplegar una selecció dels seus escrits filosòfics sota el títol *Les paraules i les coses*.

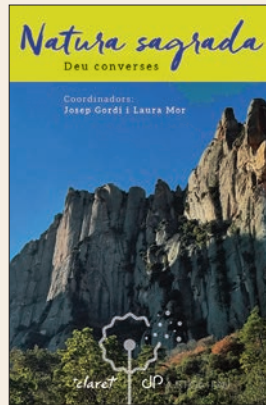
Va retornar a Catalunya el 1965 i es va instal·lar a Banyoles, on va viure retirat els darrers anys de la seva vida. Encara, però, va impartir classes a un grup reduït d'alumnes i es va dedicar a revisar la seva obra, fragmentada pels efectes de l'exili, fins a la seva mort, esdevinguda el 3 de gener del 1972.

ORIOL XIRINACHS BENAVENT

Coses noves i velles (Mt 13,52)
Centre de Pastoral Litúrgica,
2023, 84 pàg.

En aquestes reflexions, Mn. Oriol Xirinachs comparteix amb els lectors el seu mestratge, la seva mirada compassiva a la realitat, capaç de percebre el nostre dia a dia en tota la seva ambigüïtat, fondària, dinamisme... Un exercici d'il·luminar la vida des de la Bona Nova de Jesús de Natzaret.

JOSEP GORDI i LAURA MOR (Coord.)

Natura sagrada. Deu converses
Editorial Claret, 2023, 124 pàg.

En aquest moment d'emergència climàtica, cal prendre consciència de la urgència de cuidar el nostre planeta. Aquest volum recull deu converses amb persones de diverses tradicions espirituals. Parlen de la seva vivència de la natura, i de les relacions entre espiritualitat i naturalesa.

GONÇAL LÓPEZ-PAMPLÓ

Primera lliçó sobre l'assaig
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 144 pàg.

Aproximació teòrica a un gènere sovint considerat com a indefinible, tot i la llarga tradició literària que l'acompanya, de Michel de Montaigne a Joan Fuster. Se situa com a quarta gran categoria de classificació literària, al costat de la poesia, la narrativa i el teatre.

EVE FAIRBANKS

Els hereus
Edicions del Periscopi,
2023, 464 pàg.

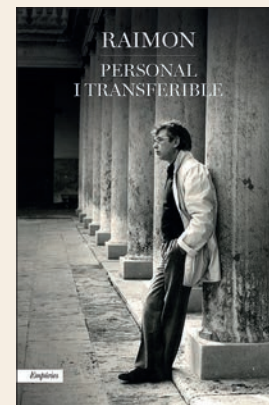
El 1994 l'últim règim del món explícitament segregacionista es va esfondrar. Dècades després, Sud-àfrica continua dividida, incapaç de superar la disfunció social que ha heretat i que condemna els seus ciutadans a la desigualtat. Com podem deixar anar el passat, com a individus i com a països?

JOAN SANTACANA

Calalunya i la primera revolució industrial
Albertí Editor, 2023, 188 pàg.

Fa 250 anys es va produir a Catalunya l'inici de la revolució industrial. En aquest llibre es mostra els seus protagonistes, els enginys que van acompanyar les transformacions i, en definitiva, l'aportació dels catalans a la primera revolució industrial, motivada per l'aparició de la màquina de vapor.

RAIMON

Personal i transferible
Editorial Empúries, 2023,
448 pàg.

Al llarg de la dècada dels vuitanta, el cantant Raimon va portar un dietari on prenia nota de vivències, reflexions, viatges, lectures, concerts... Els apunts d'aquells anys, revisats i triats avui, generen un llibre d'un interès testimonial extraordinari.

CRÍTICA DE TEATRE

A cal fuster hi ha novetat...

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Foto: Sílvia Poch

A cal fuster hi ha novetat... I ho dic com ho deia el poeta J. V. Foix no perquè siguin dies de Nadal sinó perquè, al director i dramaturg Àlex Rigola, això de la fusteria sembla que ho porti a l'ADN, si tenim en compte que posar intèrprets i espectadors embalats en una caixa de fusta ja ho ha fet en propostes anteriors com *Who is me. Pasolini* (2016) o *Vània* (2017), muntatges d'estructura i dramaturgia singulars, amb un cert aire experimental que el director ha anat imprimint amb un mètode molt personal.

Aquí, en aquesta versió de *Hedda Gabler* —que es va veure primer al Teatre Lliure de Gràcia i que ara inaugura la nova sala Heartbreak Hotel al barri de Sants de Barcelona impulsada pel mateix Rigola—, l'estructura de fusta s'ha engrandit una mica més que les prefabricades per als muntatges sobre Pasolini i *Vània*. Ara sembla una barraca de teatre ambulant amb plafons i bancades de pi blanc fins a una capacitat per a vuitanta espectadors.

El mètode Rigola consisteix a partir del que es coneix de l'obra escollida i dels personatges i crear una versió lliure que faci la impressió que sorgeix espontàniament de cadascun dels intèrprets. En aquest muntatge, l'actriu Nausicaa Bonnín és Hedda Gabler però també és o només és Nausicaa. I així respectivament amb cadascun dels altres personatges que no són anomenats amb els patronímics de Henrik Ibsen sinó pels noms de fonts reals com a intèrprets.

El personatge de Hedda Gabler d'aquesta versió és una dona que no se sent lligada a l'error que creu que ha comès amb el casament per mantenir el seu estatus econòmic sinó que fa ús de la seva llibertat. Hedda continua sent, això sí, el personatge trencador —en deien «modern» a finals del segle XIX— que va llegar el noruec Henrik Ibsen al teatre universal d'una

dona que instiga el suïcidi dels altres i que acaba amb el seu, després que hagi passat per l'avorriment, l'angoixa, el tedi —sobretot «el tedi», remarca Hedda— i el desig de trencar la infelicitat que la corseca i poder penjar a la paret un cartell que digui «felicitat».

La troupe encaixa —mai més ben dit això de «caixa»— amb bones sensacions la interpretació que fa de la seva *Hedda Gabler*. En uns setanta minuts, tots ells reviu el més

essencial de la trama de l'obra. Espectadors i intèrprets comparteixen la grada de fusta i l'escenari com si fossin un únic cos. No hi ha vestuari sofisticat. No hi ha matís d'il·luminació. No hi ha caracterització. No hi ha una acció teatralitzada. Hi ha només la fusió entre els personatges universals de Henrik Ibsen i les vivències que es fan seves la Nausicaa, el Joan, la Miranda, el Pol, el Marc... Teatre en estat pur.

<<HEDDA GABLER>>. Dramaturgia d'Àlex Rigola, a partir del text d'Henrik Ibsen
 INTÈRPRETS: Nausicaa Bonnín, Miranda Gas, Pol López, Marc Rodríguez i Joan Solé
 DIRECCIÓ: Àlex Rigola
 Sala Heartbreak Hotel, Barcelona. Fins al 15 d'octubre

L'actor Joan Solé i l'actriu Nausicaa Bonnín en una escena de l'obra «Hedda Gabler» al nou teatre Heartbreak Hotel impulsat per Àlex Rigola.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Un cor assedegat de veritat

JOSÉ M. MAZARICO

Metge

Nagasaki, 9 d'agost del 1945, 11.02 hores; l'explosió de la segona bomba atòmica de la història fa que un clar i bell matí d'estiu esdevingui un mar de foc i destrucció. Entre els supervivents, Takashi Pablo Nagai contempla les runes de la seva ciutat, de casa seva, de l'hospital on treballa, recull les restes dels ossos calcinats de la seva esposa Midori. Tots els esforços d'una vida sencera reduïts a cendres. Quin sentit ha tingut la vida fins aquest moment i per què continuar vivint? Hi ha alguna cosa que doni sentit a la vida i que ni tan sols la força nuclear pugui anihilar?

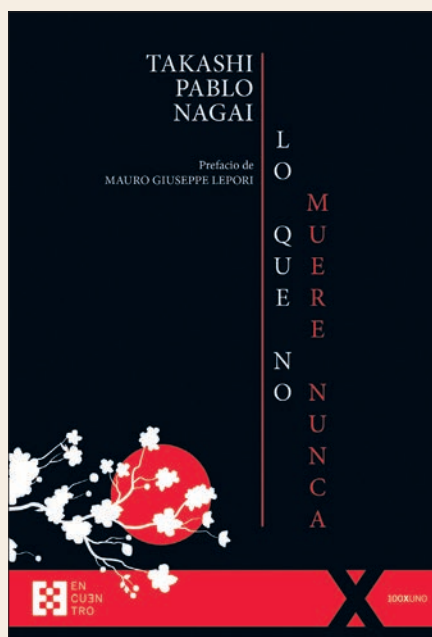
De la mà d'Ediciones Encuentro ens arriba *Lo que no muere nunca*, un relat autobiogràfic escrit en tercera persona que narra l'apassionant vida

del metge japonès Takashi Pablo Nagai, un home guiat per un cor assedegat de veritat i amb una raó i una voluntat lleials a aquest desig. Educad en la tradició sintoista familiar, és arrossegat cap al materialisme durant els seus estudis de medicina. L'última mirada de la seva mare abans de morir li revela la insuficiència de la seva concepció de la vida, i inicien a partir d'aquell moment una recerca de Déu que el du a viure amb una família catòlica al barri d'Urakami, a Nagasaki. Allà quedarà atrapat per la senzillesa de la vida quotidiana del poble cristià i coneix la Midori, la seva futura esposa.

Es dedica amb passió a una nova especialitat de la medicina, la radiologia, i reparteix el seu temps entre l'atenció als malalts i la recerca científica. Després de perdre-ho tot en l'explosió nuclear i prostrat els darrers anys de la seva vida per una leucèmia que l'afebleix progressivament, en Nagai descobreix la vida autèntica, aquella que «estima Déu i és estimada per Déu». La seva vida no tan sols ens testimonia el que Déu és capaç de fer a la vida d'un home, sinó que ens convida a descobrir si a la nostra hi ha alguna cosa que permeti viure sempre i en tota circumstància amb pau i pregona alegria en el cor.

TAKASHI PABLO NAGAI

Lo que no muere nunca
Ediciones Encuentro, 2023, 344 pàg.

UN NOU LLINDAR

Migrants i refugiats

Som davant d'un dels drames del nostre temps, a més de ser expressió d'un fenomen complex i articulad que posa en evidència el desarrelament de la pròpia terra, el patiment de la injustícia, la misèria i la guerra en els països d'origen.

Avui, els informatius parlen de nombroses embarcacions que arriben a Lampedusa i a altres indrets de la nostra geografia mediterrània, desbordant les possibilitats d'acollida immediata.

El papa Francesc es refereix aquesta vegada al fet de la llibertat d'elecció a l'hora de migrar o quedar-se. Migrar —diu— hauria de ser una decisió lliure; però, de fet, en molts casos avui no ho és.

Conflictes, desastres naturals, o la impossibilitat de viure una vida digna i pròspera en la pròpia terra d'origen obliguen milions de persones a partir. Alguna resposta hem donar per tal d'evitar la indiferència o l'omissió.

Se'ns convida a començar per un esforç de sensibilització sobre un problema que ens afecta i que no podem defugir. Un esforç per aturar la cursa d'armaments, el colonialisme econòmic, la usurpació dels recursos aliens, la devastació de la nostra casa de tots. Si això es refereix a les grans opcions, serà necessari aterrar a fets que estan al nostre abast mitjançant actituds d'acollida, de solidaritat, de compartir inquietuds que ajudin a ser sensibles a un problema que demana gestos concrets.

El missatge papal acaba referint-se al camí sinodal que ens ha de dur a veure les persones més vulnerables —entre elles molts migrants i refugiats— com uns companys de viatge especials, que hem de cuidar i estimar com a germans i germanes. Només caminant junts —diu— podem anar lluny i aconseguir la meta comú del nostre viatge.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

**SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ**Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Iván Bassols, Pilarín Bayés, Joan Boronat,
Jaume Castro, Montserrat Creus, Pau M. Du-
ran, Juanjo Fernández, Quique Fernández,
Victoria García, Antonio Gil, Jaume González
Padrós, Ferran Hortigüela, Concepció Huer-
ta, Agustín Labrador, Gregorio Luri, José M.
Mazarico, Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Beatriz Moretó, Francesc Nicolau, Joan
Palero, Joan Pallarès-Personat, Quique,
Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt (comptabil-
itat), Dídac Campos (subscripcions)**Autoedició i compaginació:**

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****MARE DE DÉU DE LA MERCÈ**El **diumenge 24 de setembre**, eu-
caristies a la basílica de la Mercè de
Barcelona: a les 8.30, missa matinal;
a les 10.30, missa major presidida
pel cardenal Joan Josep Omella; a les
12.30, missa del migdia; a les 16.30,
missa amb la Germandat del Rocío de
Barcelona; a les 17.30, res del rosari; a
les 18.00, missa amb la família mer-
cedària; a les 19.30, missa vespertina
amb llenguatge de signes; a les 20.30,
missa de cloenda. El cambril estarà
obert de 8.00 a 9.30 i d'11.30 a 21.00
(accés pel carrer Ample).**BISBE JOAN CARRERA**El **dissabte 30 de setembre**, a les
11.00, trobada de pregària davant la
tomba del bisbe Joan Carrera al cem-
entiri de Montjuïc.**CASA DE BETÀNIA**El **diumenge 1 d'octubre**, a les
10.00, recés amb fra Francesc
Sánchez, *o.f.m.cap.*, a la casa de Be-
tània de Cornellà de Llobregat (tel.
933 751 102).**Girona****INSTITUT SUPERIOR
DE CIÈNCIES RELIGIOSES**El **dimarts 26 de setembre**, a les
19.00, inici de curs amb la lliçó
inaugural de Margarita Bofarull *Una
mirada ètica a la gestació subroga-
da*; prèviament, a les 18.00, missa.
Seminari diocesà de Girona, pujada
Sant Martí, 12.**RECÉS**El **dissabte 30 de setembre**, a les
10.00, recés *Cridats i enviats* amb Mn.
Cinto Busquet al Centre Mariàpolis
Loreto de Castell d'Aro. Informació:
tel. 669 486 387.**Lleida****SANTA TERESINA**El **diumenge 1 d'octubre**, festa de
Santa Teresina al seu santuari-par-
ròquia de Lleida: misses a les 9.30 i
11.30 (català), a les 12.30 (castellà) i a
les 19.30, eucaristia solemne presi-
dida pel P. Àngel M. Briñas (català).**Sant Feliu de Llobregat****CATALONIA SACRA**El **dissabte 30 de setembre**, a les
12.00, activitat familiar *Les pintures
de Serrasanta a Castelldefels* amb Javi-
er Clemente. Inscripcions: tel. 693
720 202.**Solsona****SANTUARI DEL MIRACLE**El **cap de setmana del 6 al 8 d'oc-
tubre**, art i espiritualitat *Quan menys
és més. Deixar anar. Ikebana 2: Tardor*.
Més informació: tel. 973 291 699.**Tarragona****MARE DE DÉU
DE MISERICÒRDIA**El **dilluns 25 de setembre**, a les
11.00, ofici solemne de la Mare de
Déu de Misericòrdia de Reus al seu
santuari, presidit per l'arquebisbe
Joan Planellas.**TERESA DE LISIEUX**El **divendres 29 de setembre**, a les
19.30, conferència *Teresa de Lisieux,
avui i sempre* amb la Gna. Teresa Ro-
fes a l'església del Carme de Tarrag-
ona.**Vic****TERRITORI OLIBA**El **dissabte 30 de setembre**, a les
11.30, visita guiada *Les bèsties a la ca-
tedral de Vic* a la catedral de Sant Pere
de Vic.**COVA DE MANRESA**Del **dijous 5 d'octubre al diumen-
ge 8**, jornada Maritain amb Josep M.
Margenat, *s.j.*, i Manuel López Cas-
quete de Prado. Informació: tel. 938
720 422.**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè les persones que viuen al
marge de la societat no siguin obli-
dades per les institucions i que mai
no siguin descartades

«El dany que hem patit a les esglésies és no-res, només una mica de sorra per terra, en comparació amb la pèrdua de vides humanes que hem tingut a les muntanyes.» Són les declaracions del cardenal Cristóbal López, arquebisbe de Rabat (Marroc), al programa *Sense distància* de Ràdio Estel. El cardenal López ha compartit les seves impressions sobre el terratrèmol que va sacsejar el Marroc la nit del 8 al 9 de setembre, i ha demanat canalitzar les ajudes a través de Càritas (“la Caixa” ES41 2100 8688 7002 0002 1336).

Com va viure vostè el terratrèmol?

Eren dos quarts de dotze de la nit i jo encara era al despatx treballant, dret. De sobte, el terra va començar a ondular-se com si fos una onada del mar que anava i venia. Les parets van començar a moure’s... va ser un tremolor molt fort de terra que vam patir a Rabat, a uns 450 o 500 quilòmetres de distància de l’epicentre. A més, el meu edifici és un edifici sòlid, ben fet. Per contra, les cases d’aquesta gent pobra que viu en aquests poblets són cases d’autoconstrucció, de fang normalment, amb alguns blocs de ciment, no hi ha plànols, no hi ha arquitectes... això explica que s’hagin esfondrat totes.

Aquesta situació referma encara més el compromís de l’Església amb el poble marroquí?

Per descomptat nosaltres no fem accepció de persones pel que fa a l’ajuda als necessitats. Càritas funciona des de fa molts anys i quan atén els necessitats no els pregunta de quina religió són. S’ajuda tothom i la major part són musulmans. Són germans nostres com ho són tots els éssers humans del món.

Jesús va dir: «A ningú digueu ‘pare’ perquè un de sol és el vostre Pare i tots vosaltres sou germans.» Per això el Papa ha escrit la *Fratelli tutti*, i encara que aquest document sobre la fraternitat humana i universal es faci estrany a molts cristians, fins i tot a bisbes i cardenals, és Evangeli pur.

Com no hem de considerar germà tot ésser humà! Som germans en Adam, som germans en Abraham, som germans en Crist, encara que ells no ho sàpiguen o no ho reconguin.

De quina manera hi podem col·laborar?

La primera cosa, per als creients, és pregar perquè creiem que la pregària és poderosa; perquè creiem que a través de la pregària s’ex-

CARDENAL CRISTÓBAL LÓPEZ

Arquebisbe de Rabat (Marroc)

@Tribuna Joan Carrera

pressa la compassió i la solidaritat; perquè la pregària ens transforma a nosaltres mateixos i fa que el nostre cor estigui més ben preparat per passar d’una solidaritat afectiva a una solidaritat efectiva.

El segon pas, la solidaritat efectiva, consisteix a ajudar concretament amb diners, perquè no és qüestió d’enviar material al Marroc, perquè aquí hi ha de tot, podem comprar-ho tot a un preu molt millor.

Envieu diners a Càritas perquè puguem destinar els diners a les coses que són veritablement necessàries, com grups electrògens, per exemple.

«La pregària fa que el nostre cor estigui més ben preparat per passar de la solidaritat afectiva a una d’efectiva»

IGNASI MIRANDA / ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Barcelona

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca